

BOMÆRKE

Fik du et chock, da du så forsiden af dette frontblad ? Det er faktisk på AU-møde d. 10.11.75. blevet vedtaget, at dette symbol fremtidigt skal følge alle frontudgivelser, papirer etc. - være Fagkritisk Fronts bomærke. - Dog med det forbehold, at det først skulle behandles endnu engang af kymdige tilknyttet agit.prop.gruppen.

Vi foreslår, at alle betænker dette foreløbige bomærkes anvendelighed, kritiserer det, MEN (vigtigt af alt) hvis muligt bringer bedre forslag frem til AU (helst allerede til på mandag d. 17.) Den foreløbige fremførte kritik af dette symbol er, at knytningen mellem 'hånds og åndsarbejde' er mis- tolkelig, selvom man må udlægge symbolikken til fx. 'praksis gennem kritik af den borgerlige videnskab' Hvis symbolikken ikke kan accepteres/blive utvetydig kan man overveje kun at anvende stjernen.

agit.prop./pbg

(Se også indersiden af omslaget)

FAGKRITISK
FRONT

15.11.75 5
FAGKRITISK
FRONTBLAD

INDHOLDSFORTEGNELSE.

Indledning ved Frontbladgruppen.....s. 1.
s. 4.
 Indkaldelse til FF-seminar d. 22.-23. november.....s. 5.
 Fagfront for dansk, kriseprojekt.....s. 7.
 Indkaldelse til skoleseminar.....s. 9.
 Indkaldelse til møde om nedsættelse af Portugalgruppe
 under Fronten.....s. 10.
 J. Thue Thobiasen: Om frontpolitik og frontorganisering.....s. 11.
 Papirer om S.A.K.....s. 38
 Referat af MM d. 3.11.75.....s. 43.
 Referat af MM d. 7.11.75 + bilag I "Forslag til Mf-resolution"
 Jan Knus og C.C.Møller, + bilag II, "Forslag til arbejdsplatform
 for styrelsen fremover, Styrelsen.....s. 54.
 "Bød Jul".....s. 68.

Indledning ved frontbladgruppen.

Frontbladgruppen mener, at FF's politikudvikling på de sidste to MM'er har stagneret i et ørkesløst slagsmål omkring parlamentarikken. SKAL VI ALDRIG VIDERE?

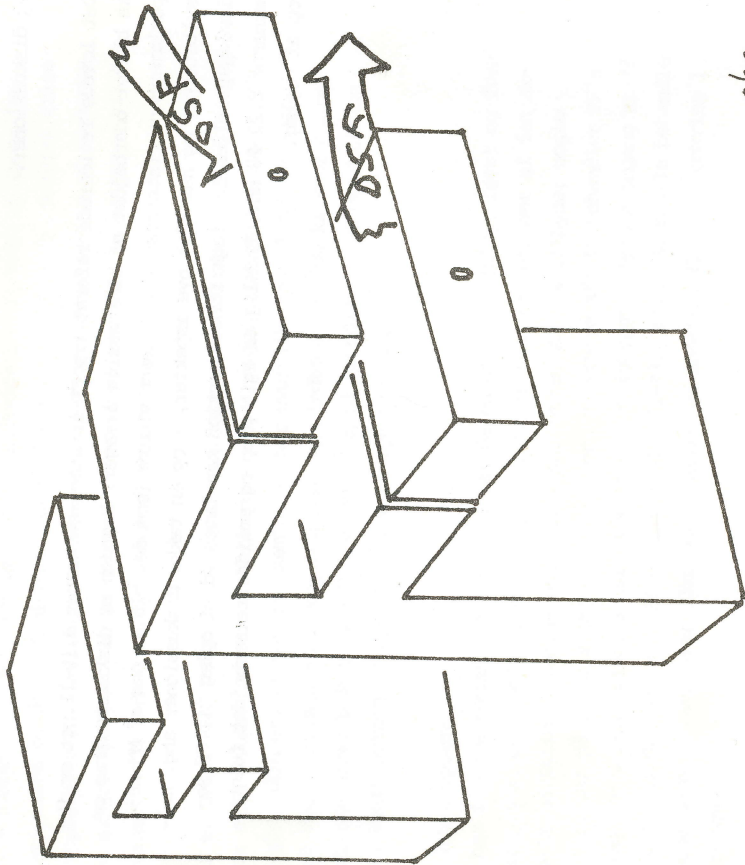
Vi mener, at der naturligvis skal diskuteres og laves kritik af "ført politik", men da parlamentarikken kun er et enkelt arbejdsområde indenfor FF og da konflikterne på uddannelsesinstitutionerne efterhånden er ved at blive skarpede og 1.december-situationen på Århus Universitet nærmer sig, bør FF besinde sig og prioritere sit arbejde med henblik på en politikudvikling såvel indenfor som udenfor FF!

Det har været FBG's opfattelse, at der på MM'erne har været en negativ holdning til den polemisk "ping-pong"-agtige diskussion der er blevet ført mellem "kritik af styrelsen/ikke kritik af styrelsen". Holdningerne har kunnet være negativ i og med muligheden for perspektivering af det parlamentariske arbejde til det samlede frontpolitiske arbejde blev trampet til jorden på det sidste MM.

Derfor mener vi - og denne intention ligger givet i møderesolutionen fra MM d.7.11 - at vi fremover må forholde os til Frontens aktiviteter som en del af Frontens samlede politik.

Seminarret d. 22.-23.11 må tages som udtryk for at Fronten nu, frem for at blive hængende i diskussionen om parlamentarik (som skulle være afsluttet med de to MM'er - men som desværre ikke lykkedes, hvorfor det fra nu af blot må inngå som moment i en mere omfattende diskussion af Frontens politik i det hele taget) vil forsøge at diskutere sig frem til en prioritering af en række arbejdsopgaver i forbindelse med statens overgreb til udvikling af en socialistisk uddannelsespolitik. Seminarret vil primært komme til at omhandle kriseprojektet, som må forstås som det politiske initiativ fra Frontens side, som kan fungere samende for en række decentraliserede aktiviteter. (Ang. kriseprojekt - se iøvrigt Frontblad nr. 3, MMFG-beretning - Frontblaf 4. - seminarreferat d. 10. - 11.10).

4.

byg

Giffen, gaffen, guffen, DSF i skuffen ---
 Giffen, gaffen, guffen, DSF af skuffen ---
 Giffen, gaffen, guffen, DSF i skuffen ---
 Giffen, gaffen, guppen, DSF af skuffen ---
 Giffen, gaffen, guffen, DSF i skuffen ---
 Giffen, gaffen, guffen, DSF af skuff
 GIFFEN, GAFFEN, GUFFEN, HVA 'FF'EN SKI I SKUFFEN ???

5.

FF-SEMINAR

D. 22-23 NOV.

På seminaret må følgende to hovedområder behandles:

- (1) FRONTENS KRISEARBEJDE, som efterhånden er meget omfattende. Dette, hvis nødvendighed er givet ved de samfundsmæssigt forandrede betingelser for det socialistiske arbejde og dette sidstes seneste udviklinge i retning af indløsning af indentionerne: konkret politisk arbejde, må der infor-meres om og diskuteres på.
- (2) KAMPMLIGHEDER OVERFOR DEN STATSIGE UDDANNELSPOLITIK, fortsat aktua-liseret ved humaniorasituationen d. 1. dec, men senest også ved udviklin-gen omkring ROC. Vi må diskutere (a) frontens handlemligheder (hvilket naturligtvis hænger sammen med (1)) og (b) handlemligheder for ikke front-organiserede studenter. De interesseorganisatoriske problemfelter må komme på dagsordenen.

Det er sparsomt, hvad der kan formuleres op på nuværende tidspunkt omkring krisearbejdet. Egentlig ville det ikke kunne blive meget mere end en oprens-ning af de projekter/arbejder/aktiviteter der i AU-sammenhang eller på MM d. 3.11.75. er blevet benævnt for at beskæftige sig med krisen på en eller anden måde (jvf. referatet fra MM d. 3.11. her i FB-4). Arbejdsudvalgsmedlemme har ikke levet mulighed for indholdsmæssigt at diskutere disse arbejder, deres perspektiver - og perspektiver for disse arbejder set i en helhed ("Frontens krisea.."). Men fredag d. 14.11. mødes en række enkeltpersoner fra de grupper, som mener sig relateret til krisearbejdet, for dels at snakke om dette, dels herfra at nedsætte en forberedelsesgruppe for seminaret.

Uover hvad der står at læse nadre steder i dette nr. af FB, kan det kort nævnes, at assistent gruppen på Nordisk vil komplettere det kompendium tværfag 0 er ved at udarbejde, således at det samlet vil behandle krisens nedslag i uddannelsessektoren (universitetet, pædagogiske uddannelser, ..) og nedslagene på arbejdsmarkedet (kapitalsammensætningens udvikling, strejkebevægelser, modsætninger i statens politik, kritik af fagbevægelsen). Samtidig hermed foregår der på Socialpædagogisk Børnehaveseminarium et arbejde med udskrivning, redigering og behandling af en række interviews fra pædagogernes strejke i dette efterår. Mere kunne givetvis nævnes.

Kobler vi herfra overmod seminarrets pkt. 2, så er der foreløbig 2-3 aktiviteter at nævne.

(1) På romansk forbereder man en række diskussionsdage (1.-3. dec.), der skal behandle krisen, undervisningsstruktur og - muligvis - skoling.

(2) Allerede nu er dagene omk. d. 12.-13.12. (evt. fl.) blevet bestemt for et og andet større kalas. Dels er det kommet på tale for (ganske enkelt) i frontregi at arrangere en rent sanselig ('sanseløs') udfoldelse på den tid af året, hvor studenter almindeligvis hiver flest penge ud på borgerskabets værtshuse, dels har det fået tilført en række ideer i retning af 'sammenhængende kriseaktivitetsdage', hvormed menes at man ligesåvel kunne anvende disse dage til et større mobiliseringsarrangement, hvor adskillige af de elementer, der indgår i Frontens nuværende arbejde, formidledes sig. Fx. kunne der holdes arrangementer omkring krisens nedslag i a: pædagogsektoren b: universitetet c: arbejdsmarkedet (blot som eksempler).

(3) Fra RUC har man foreslået et fællesarrangement for alle universiteterne om en tre ugers tid, og i tiden indtil da skal der varmes op hertil.

Tilmeldinger til seminarret må være AU-sekretæren i hænde senest tirsdag d. 18.11. Tilmelding kan ske skriftligt, personligt eller ved besked på Frontens telefon-svarer (16 88 85).

Tid og sted: Lørdag d. 22.11. kl. 10.00 på Matematisk.

11.11.75/pbg

FAGFRONTEN FOR DANSK - KRISEPROJEKT

- foreløbige ufærdige og generelle overvejelser udarbejdet af Nordisk front's krisegruppe.

Årsagen til kriseprojektet.

Den umiddelbare anledning til kriseprojektet er naturligvis undervisningens sammenbrud d.1.december. Den egentlige årsag til at fronten mener, at det er nødvendigt at iværksætte kriseprojektet er imidlertid den samfundsmæssige situation. Krisen manifesterer sig i dag økonomisk og politisk på alle områder i samfundet (arbejdsmarkedet, den sociale sektor, uddannelsessektoren osv.). Dette har nogle konsekvenser for fagkritikken, muligheder og perspektiver ændres. Frontens politik må ajourføres og videreudvikles i forhold til den aktuelle situation. Den fagkritik og fagkritikopfattelse, der fungerer på alle niveauer indenfor og udenfor institutionen må tages op til diskussion, og vi må arbejde med vores struktur og arbejdsformer.

Kriseprojektet er en ultimativ nødvendighed. Det må gennemføres under alle omstændigheder. Den konkrete udformning afhænger naturligvis af hvorvidt der bliver assistentundervisning eller ej.

Kriseprojektet på Nordisk.

Kriseprojektet skal forstås som en ramme om agitation, skoling, "forskning", sociale aktiviteter m.m. Fronten bør komme med udspil til projektet, så det kan komme til at rumme en politisk kvalificering af frontfolk og andre studerende. En sådan politisk lærproces må tage sit udgangspunkt i deltagernes konkrete erfaringer og situation. Projektet må derfor fungere på mange forskellige niveauer - hold, årgange, tværgrepper, skoling, plenum osv. Fronten har således ingen intentioner om at erstatte studenternes egen organisering og holdenes aktiviteter, men vil tværtimod initiere en politisk debat, som disse aktiviteter kan forholde sig til. Fronten må markere sin politik og politikudvikling.

Krisegruppen forsøger nu at indsamle forslag til kriseprojektets indholdsudfyldning. I øjeblikket foregår flg. forberedende aktiviteter: 1. frontassistenterne på de forskellige årgange diskuterer arbejdskompendier, der kan indgå i kriseprojektet, 2. diskussion af tværfagsprojekter i forhold til kriseprojekter, 3.

PORTUGAL

10.

Følgende forslag til udgangspunkt for Portugalgruppe i Fronten er udarbejdet af C.C.Møller, diskuteret og ønsket iværksat i/fra Arbejds Udvalget.

- 1/ Umiddelbar påbegyndelse af informationsindsamling og -tilegnelse: bøger, artikler (ty (Arbejderkamp), eng (IS's blad), fr (?), port, da (KF etc)).
- 2/ Opstøvnig af sprogkyndige (spansk/portugisisk), henholdsvis udvikling af sprogkvalifikationer.
- 3/ Optagelse af kontakt til andre Portugalorienterede grupper: KF, antiimperialistiske grupper i København, Arkitektskolen, RSF, etc.
Tre opgaver: (a) informationsudveksling, (b) informering om hhv. koordinering af aktiviteter, aktioner, udgivelser og lig. (c) forberedelse til diskussion om politisk grundlag for et Portugalarbejde (i Fronten).
- 4/ Indsamling af tekniske informationer m.h.p. Frontfly til Portugal i januar. Undersøgelse af interesse for deltagelse.
- 5/ Planlægning/iværksættelse af plancheudstilling(er), løbesedler, pjece(r). (Relateret til mobilisering etc.) Republica, Renascenca, Leiznarve, Soares-karikaturer, kooperativer, socialdemokratisme, etc.
- 6/ I tilknytning hertil pengeindsamling (FUR, SUV, konkrete arbejder -, soldater - eller beboerkomiteer, eller ... ?)
- 7/ Udarbejdelse af diskussionsoplæg til forholdet mellem Portugalarbejde, Fagkritik, politisk mobilisering, interesseorganisatorisk arbejde. - Til Fronten gennem Fagkritisk Frontblad. Til beslutning i - "mindst" - AU efter at der er gjort konkrete erfaringer med arbejdet.

Der holdes møde i gruppen fredag d. 14.11. og da vi regner det for sikkert, at gruppen kommer igang, vil du ved kontakt til Frontens AU-sekretær kunne få kontakt til gruppen. Der er altid nogen på Fronten ml 13 og 17, og ellers kan du ringe besked ind på telefonsvareren. **TLF. 16 88 85**

10.11.75/pbg

11.

NOGLE FORBEMÆRKNINGER IIL: "Frontpolitik og organisation m.v."

Det følgende oplæg er blevet skrevet over to tempi (og det her foreliggende udgør kun den ene halvdel). Først som et umiddelbart "svar" på de omsiggribende aktiviteter og styrings- og strategiproblemer i Fronten - hvor det nærværende akutte problem: forholdet til "parlamentarikken" kun blev anskuet som et særligt delproblem på den store stamme. Og dernæst - og som "svar" på den aktuelle diskussion og speciel SR-oplægget og sidst Socialistisk Aktivgruppes (SAGs) oplæg i FFB nr. 4 - som et oplæg, hvor "parlamentarikken" krævede sin helt særlige behandling.

Det resulterede i ekstra 10 sider (oveni den oprindelige snes) omk. SR/DSF og Kritikken af det "guie" oplæg (de flg. afsn. 4.2. - 4.4), som her fremlægges selvstændigt. Da jeg imidlertid finder det væsentligt til stadighed at se dette problem som en del i helheden, har jeg valgt at lade dem indgå som "tillæg" i det oprindelige "parlamentarik"-afsnit (afsn. 4). Samtidig får de følgende afsnit lov til at vente til et senere FFB.

Disse forhold har igen påvirket de udtalte hensigtserklæringer om at gøre argumentationen "konkret og kontant", da det ikke er muligt at besvare en sådan abstrakt-formuleret "programerklæring", som den SAG har fremlagt, alene med henvisning til de konkrete problemer og forhold. Man bliver nødt til at gå ind bag de tilsyneladende tilforladelige, omend abstrakte, formuleringer - ikke for at kunne udråde SAG-folket som "anarkister" i forklædning (a lá Knus i FFB 4), men snarere for at afklare hvilke reale og "rationelle kerner" og reaktionsmønstre, der gemmer sig i SAG-oplægget. - Det kan vel ikke undgås, at diskussionernes række af svar og gensvar får et vist "polemisk" og uferdigt præg. Og de "retoriske spørgsmål" vil man også finde i dette oplæg. Men jeg har forsøgt at give "retorikken" en retning frem mod alternative handlingsmuligheder på "parlamentarik"-området. Forslag, der ikke blot vil lade Fronten vende "tilbage" til en gammelkendt "lav profil" på området, men tværtimod bygger på at tilkende både SR/DSF og FF en politisk afklaret profil. -Det skulle samtidig borge for, at afsn. 1's intention om det "muligt kontroversielle" i oplægget blev tilgodeset.

Med fronthilsen,
John Thue Tobiasen.

-Da de følgende afsnit 5, 6 og 7 indgår i den bredere almindelige strategidebat, der for tiden er blevet nedprioriteret, vil jeg vente med dem indtil diskussionen - forhåbentligt snart - kommer på Fronttæppet igen.

OM FRONTPOLITIK OG ORGANISATION - OG MANGEL PÅ SAMME

Hensigten med dette oplæg er at give et bidrag til den for tiden løbende diskussion om FFs politiske profil og organisation. Da jeg er uden detalj-viden om det seneste års Front-hændelser, vil der ikke blive tale om at skrive Front-historik. Derimod om at trække nogle store linjer op, samtidig med at jeg skal forsøge at gøre argumentation og forslag så konkret, kontant og muligvis kontroversielt, at det ikke drukner i det almindelige papir-idé-virvar.

Det omsiggribende omfang af oplæggene er et problem - og dette adskiller sig ikke i denne henseende. Men da forsøget går ud på at betragte Fronten som helhed og de enkelte aktivitetsområder i særdeleshed, samt at kommentere den aktuelle diskussion, har det været svært at holde omfanget nede. Som en læsevejledning for de fortvivlede fortravlede, vil jeg foreslå at starte med afsnit 2's opstilling af et problemkatalog, der skulle give et overblik over aktuelle Frontproblemer og samtidig være en slags disposition for behandlingen. Derefter springe over de obligate indledende "forpostfægtier" i den standende debat i afsn. 3, og 4. (Måske endda forsøget på en begrebsafklaring i afsn. 5). Og altså gå i lag med de konkrete kommentarer og politisk-organisatoriske forslag i afsn. 6. og 7. - Senere kan man jo altid vende tilbage til "polemikken", hvis væsentligste formål skulle være at klarlægge nogle af præmisserne bag forslagene.

2. Problemkataloget for Fronten består for en stor del af gamle kendinge - som igen har sin rod i den gammelkendte mangel på politisk og organisatorisk afklaring - indadtil som udadtil. Disse forhold skal også kommenteres, men lad os foreløbig se på nogle af resultaterne:

(1) Diffunderende aktiviteter, ikke blot mellem nært beslægtede fronters skoling, projekter m.v. indenfor FF, men også ved de enkelte fag går aktiviteterne i allehånde uklare retninger... hvilket igen hænger sammen med:

(2) Manglende klarhed om aktiviteterne indbyrdes status, lokalt og centralt, dvs. manglende koordinerings- og prioriteringsbaggrund for parlamentariske, skolingsmæssige, projekt-mæssige og styringsmæssige funktioner - respektive.

(3) Dertil en stadig humanistisk overvægt i FF, eller rettere en "bevsthedsfagsovervægt", som ikke er blevet mindre siden 70-72. En tendens med naturlige årsager, som trods forsøg på fremstød i andre retninger tilsyneladende er svær at vende - og som igen tenderer mod overvægt på "humanistiske" problemstillinger i FF.

(4) Men iøvrigt er rekrutteringsretning og grundlag uklart, det gælder såvel udenfor som indenfor universitetets rammer. Mere konkret eksemplificeret ved fx. psykologis "brede" rekruttering ctr. f. statskundskabs mere "snævre" indslusning. Men hvad er kriterier og prioritering bestemt af? Men hvordan med russer - (fagrelateret?) skolingskrav - projektrekruttering m.v.?

(5) Kompetencen mellem lokalfronter og centralfronten. Dette får først sin reelle betydning på baggrund af ovenstående (og nedenstående) forhold. Og p.gr. a. forskellen mellem fagfronternes styrke ved de enkelte fag. Og p.gr.a. tendenser til bureaukratisering er blevet et nærliggende svar på "diffusiteten".

- endelig de mere eksterne forhold:

(6) Manglende relatering til før- og efteruniversitære forhold, udover naturligvis forholdene ved andre højere uddannelser (fx. arkitektskole, "pædagog"-seminarier m.v.). Eller rettere: FFs forholdene sig synes henlagt til enkeltpersonsrelationer, lokalt eller i forhold til andre lokaliteter - for det bør ikke glemmes, at FF er - og i det mindste indtil videre forbliver - et provinsielt, for ikke at sige århusiansk foretagende.

(7) Og ligeledes sporadisk forholdet sig til arbejdergrupperinger af mere eller mindre "kritisk" karakter, såvel i fagforeninger som i fagopposition. Dvs. enkeltpersonsrelationer i spfede projekter og iøvrigt kommunikationssammenhænge.

(8) Endelig manglende afklaring af forholdet til primærorganisationer og lign. foreteelser - bortset fra at frontgrupper til stadighed synes at falde i svime over de DKP-enklaver, der findes rundt omkring (jvfr. kritik til overmål - kvantitativt - af Komm.S. og A-A-samarbejdet, DUS ikke at forglemme. Nok relevant, men med indskrænket sigte).

Til disse velkendte punkter kunne givet føjes flere og mere specifikke rede emner. Herunder specifikt FFs forhold til "parlamentarikken" og SR/DSF, som er blevet accentueret på det sidste - og det skal da også tages op særskilt i afsn. 4. - Grundlæggende hænger det naturligvis sammen med Frontens manglende evne til at finde ud af, hvad den er "for en én" og medfølgende mangel på politisk ansigt - indadtil som udadtil.

Hermed tænkes ikke på et ansigt, hvis opgave det var, at kunne sige for eller imod DKP, SF, SD eller diverse venstrefløjsgruppers diverse politikker, fx. faglig politik eller evt. på baggrund af uddannelsespolitiske divergencer. Faktisk findes der flere tilfælde, der peger i den retning i FF. Eksempelvis: FFMM-diskussionen omk. folketings-

nulserne udspiller sig, med ligeså forskellig - og ofte uklar - erhvervsindsigt. Hvad man kan sige der er fælles umiddelbart er "betalingsmåden" (SUs forskellige former subs. lærerløn) og indpøseceringen i en pædagogisk-didaktisk sammenhæng (mere herom afsn. 4). -- Hvad man så i øvrigt kan lægge af "socialistisk strategi" ind i en sådan mellem-position må vel i første række afhænge af, hvad der ligger af "socialistisk strategi" i det omgivende samfund.

Jeg mener forsøvidt udmærket at kunne "forstå" disse "strategier", og bl.a. at en af deres bevæggrunde til at give "strategi"-diskussionen disse former udspringer af netop dette grundforhold: at disse udsatte institutioner kun er en mellem-station på vejen ud til et mere - eller mindre, specielt på det sidste - puiveriserende liv. Imidlertid finder jeg det ulige mere væsentligt at se på, hvad der definerer "os", nemlig de søk. socialistiske studenter på de højere læreanstalter, eller rettere: et bestemt udpluk af disse på universitetet med enkelte udløbere (handelskole, pædagoger for nuv.) i denne bestemte lokalitet. I så at sige enhver forstand finder jeg det omsonst i FF at tale om at udvikle strategi, endside en socialistisk sådan, for dette eller hint sociale lag. Især i betragtning af, at det ikke er klargjort, hvad det indebærer af "strategi" at være et fagkritisk front-organ for bestemte studenter- og lærergrupper på visse højere læreanstalter.

Disse bemærkninger er også gjort for at gøre opmærksom på nogle af de divergenser i politisk "holdning" og "udsyn", som FF faktisk diverterer med, og sikkert også ffemover vil blive diverteret med. Endvidere for at skabe en vis distance til disse "strategier" for at undgå at bruge mere tid og papir herpå - i denne omgang. Forstå dette ret: Jeg mener afgjort, at man i FF skal beskæftige sig med mellemlags- og uddannelsessektor-problematik m.v. Men fra dette og til at lægge "socialistiske strategier" er et spring - som den enkelte "idé-mester" måske nok mener at kunne foretage, men som FF ikke kan foretage. Endvidere skal jeg ikke udelukke, at der i disse "strategier" ligger mulige fremtidige skridt, som FF kan betrede, med tilsvarende indholds- og evt. endda navneforandringer. Og givetvis "progressive" sådanne skridt - men ikke de uomgængelige skridt, der ligger i forlængelse af den afdøde Studenterfronts forlængelse i FF. - Og hverken ud fra en "systemimmanent" eller revolutionær proces betragtning. Der forekommer mig andre varianter nok så sandsynlige - og også mere ønskværdige. Nemlig forskellige akademiker- og mellemlagsgruppers selvstændige organisering, relativt uafhængigt af udgangsforhold - men

nok så afhængigt af arbejdsstedets (og uddannelsesstedets) betingelser samt fagorganisatoriske betingelser. Og tværtimod at ryge ud i "interne" organisatorisk-strategiske diskussioner og planeringer i forhold til disse grupper, finder jeg det nok så relevant at forholde sig til dem, som til hvad der i sin tid kaldtes "ekstern fagkritik"-områder, og i dag vel noget i retning af "projekt-områder."

Naturligvis er disse "strategier" ikke de eneste strømninger, der findes i FF. Denne opdeling er da heller ikke tænkt som dækkende - snarere som en konstatering af nogle stadig tilbagevendende temaer på MM m.v. Der findes desuden de grupper, der optræder som en art "vejledende" el. midlertidige "strategier": Som måske mere passende kunne kaldes "taktik-læggere", idet de ud fra forventet situationsforømmelse el. lign. får til opgave for FF (i eller udenfor dens regi) at lægge "strategierne" for arbejdet på universitetet eller i anden sammenhæng. Og her tænkes ikke blot på den nedsatte MMFG-strategigruppe el. AUere og parlamentarikere, men også på de forskellige organer, grupper og udvalg, som fra tid til anden til at lave (fælles) "frontstrategi" på deres områder. Dvs. reelt finde "teknisk-taktiske" løsninger på de umiddelbart opdukkende udfordringer. Deres rolle accentueres naturligvis ikke mindst, når det "brænder på" - som i foråret. Og - kunne man tilføje - i efteråret og foråret forud etc.

Planerne forelægges evt. for et AU - klynget op i pairarbejde - eller for et MM, der må konstatere at sagen givet er interessant og relevant, så det anbefales at overlade en undergruppe af videresendere. Hvorefter resultatet ekspederes videre til et FF/MM, hvor folk, der tilføjet har tid, lyst og lejlighed er dukket op og hver gang klør sig i nakken: "Er dette virkelig stedet, hvor der skal tages beslutning om FFs fremtid på dette eller hint område?" - Og føler vedkommende nu efter et par gange, at det er tilstrækkeligt uforpligtende at oplade sin røst eller sin arm for at kunne lade en gruppe gå i gang med noget sikkert relevant frontarbejde - ja, så stemmer man i og stemmer. Og FF (og FFAU) er beriget med et nyt organ, og folk går hver til sit og undrer sig i det stille over, hvorfor så megen mundhuggeri om så "enkle sager" - og så hver gang?

At der således også er organisatoriske årsager til Frontens "ansigtsløshed", indadtil og udadtil, er noksom antydet og noksom bekendt. Men dette emne skal iøvrigt tages op i et senere afsnit (afsn. 6).

Når kritikken af "strategismen" er nødvendig - så er det også fordi deres naturlige modstykke i FF (og ofte i egen person) er blevet, at

man henfører sig til "her og nu"-politikken, dvs. overlader sagerne til situationernes generalstøbe, der uanset evt. udmærkede bogtænker må hængive sig til det muliges kunst på deres område. Individuelt bliver der sikkert ikke mindre lyst til at spejle efter "socialismens morgenrøde" (som det ses af flere oplæg) - men uden at de "indre" eller "ydre" Frontnødvendigheder når at komme frem i dagen eller i diskussionen.

Når kritikken må frem, så også fordi egentlig-strategi-lægning og -diskussion med baggrund i disse erfaringer risikerer at blive enten et skældsord eller et "mode-ord". Og risikerer at devaluere til nedfældning af diverse handlingsretningslinjer for grupperne indenfor den nærmeste eller evt. lidt fjernere fremtid. Når jeg i det følgende beskæftiger mig med strategi (som jeg opfatter ordet) bliver der ikke tale om at lægge handlingsretningslinjer el. handlingsprogram på kor-tere eller længere sigt. Derimod om et snævert forsøg på at placere og afgrænse Frontens "arbejdsfelt" (her spec. anskueliggjort overfor SR/DSF); dels at afklare, hvad FF aktuelt "indeholder"; dels hvad det herudfra kan blive til, og er i færd med at blive til.

For at skyde os ind på problemstillingerne, kan der være god grund til at starte med konglomeratet...

4. Fronten, SR/DSF, studentermassen og de aktuelle udfordringer

... og forsøge at rede nogle tråde ud i den anledning.

FFs ansigtsløshed kan naturligvis forekomme ekstra miserabelt i en tid, hvor de højere uddannelser og specielt universiteterne står overfor en hel rad af udfordringer fra statsmagts side - og dertil en begyndende studentermobilisering. Men i virkeligheden er det hverken mere eller mindre miserabelt nu end tidligere. Forholdene tilspidser blot på alle ledader mere end førhen under indtryk af såvel statsiltag, erhvervsudsigter og begyndende studentermobilisering - og af selve det forhold at FF faktisk er i færd med at skifte statur. Men miserabelt er det naturligvis, bl.a. eftersom faglig grænsenedbrydning, "erhvervslivsforbindelser" og styringstiltag fra statens side (omend fra toppen og nedefter og med basisuddannelsernes forvrængede fagnedbrydninger kun på planstadiet) er år foran, hvad et hvilket som helst råd eller front på det lille plan kan præstere af kritiske ditto (tværfagsinstitutionen har nok i forspurten kunnet overholde indenom, men har stadig hurdlerne tilbage, jvf. her pkt.6.4). Lægger vi hertil nedskæringerne, jvf. assistentkontø og hum.s opspis-te bevillinger - incl. adgangsbegrænsning - med tendenser til faglig stramning - incl. studenteregistrering - og de aktuelle indgreb i

studenterindflydelsen - incl. RUC under statsadministration - så lader det nødvendigheden af en udfarende fagkritik fremstå ekstra klart, samtidig med at "byrden" kan synes ekstra tung, af de samme nævnte grunde. Heri ligger naturligvis også nogle af forudsætningerne for den ulmende bevægelse. Og bevægelsen er der - og det har ikke specielt været Frontens opgave at puste til ilden - endelige være dens vogter. Og for at blive i billedet, så styrer man ikke en "ild", men man kan bringe den i kontakt med de forskellige elementer, der skal til for at få ristet de pølser, som råd og front har sat sig for at få ristet.

Her skal jeg ikke gå nærmere ind på en vurdering af forårets og efterårets mobiliseringer. Blot klargøre hvorfor jeg mener, de organer, der først og fremmest skal gå ind i koordinering og styring af disse aktiviteter direkte rettet mod de aktuelle statstiltag, er SR-organerne. Og der er flere grunde hertil - og generelt selve den sondring, der (burde) ligge i "parlamentarisk" (incl. extra-parlamentarisk) og "fagkritik". Men det fordrer naturligvis en nøjere eksplicitering:

4.1. Studentermassen og DSF/SR.

SR/DSEs opgave er fra lokalt til nationalt-centralt plan repræsentation og artikulation af studentermassen og dens interesser - såvel de særlige som de fælles - overfor lærere, institutioner, statsmagt m.v. Som sådan altså både en masse- og en interesseorganisation. Hvilket også inkluderer, at den må stille alle sine fakulteter til studenternes rådighed, der hvor de vægtigt fremfører sig - altså et "serviceorgan" tilligemed.

I disse egenskaber er organisationen også underlagt de modsætninger, der er i den sociale gruppe, vi her har kaldt studentermassen. Hvad enten dette så kommer til udtryk direkte indenfor eller udenfor DSF-kongressens mure - og har selvfølgelig at gøre med den homogenitet og disciplin, som ligger i gruppen. I forhold til staten og i forhold til diverse splittelsesgrupper har kravet naturligt og rigtigt været "enhedsrepræsentation". Dels fordi det er en forudsætning for at kunne optræde med styrke, dels fordi det er baggrunden for at lade en gruppe repræsentere som særkilt gruppe overhovedet.

Grænserne for denne enhed og legitimiteten bag den er imidlertid sat socialt og politisk af dels den reale enhed i studentermassen, dels den rolle statsmagten tilkender organisationen. M.h.t. det sidste er det klart, at der p.d.e.s. ligger en afgjort "statsinteresse" i at stø overfor en enhedsgruppe p.gr.a. legitimerings- og styringsmulig-

hederne, incl. den "overskuelighed", der ligger heri. P.d.a.s. i det omfang statsautoritet og anden autoritet og -regulering herigennem synes ligger "interessen" i at begrænse og evt. splitte eller likvidere denne repræsentation. Idet det sidste dog som regel af legitimeringshensyn forudsætter andre repræsentationsformer.

-lementært - og formelt helt iflg. "fagforenings-" og "statsraisonsnets" håndbor. Men naturligvis på ganske andre reale præmisser. Som social gruppe er de studerende alene via herkomst og fremtidsudsigter at udskille fra den umiddelbare arbejdergruppe. Og lad os dertil føje, at der almindeligvis heller ikke er tale om en daglig "arbejdsplads", i det mindste ved de højere uddannelser. Produktet er da heller intet håndgribeligt, men knyttet til den individuelle kvalificerings- og socialiseringsproces, hvor meget begge dele end forudsætter "gruppearbejde" og fælles lærerindlæring. Individuel eksamen (i mere el. mindre modificeret form) bliver det formelle "mål" eller "studienormen".

Med den hverken umiddelbare eller middelbare produktive status ved gruppen følger også at studenten bliver "pensionsmodtager" - hvor meget dette end tager form af personlig el. samfundsmæssig "investering." Der bliver tale om en slags "forskuksbetaling", som må opvejes af en fremtidig ydelse (i form af "fælles" skat og/eller afdrag og renter). "Pension" altså som en art "forskuksløn el. indkomst", hvorimod fx. "aldersrente" er en slags "efterbetaling" af en forudgående ydelse (via skat eller forsikringsindskud). Formforskellen svarer naturligt nok til forskellen mellem en passende kvalificering ctr. en "passende" dekvalficering (subs. rekvalficering). - I sin mest enkle form sker (el. skete) det som led i (bourgeois-)familiens revenuefordeling og reproduktion, gennem at den ældre generation "finansierer" børnenes uddannelse for at de kan opretholde dem og familiens status senere. I takt med uddannelsernes samfundsmæssiggørelse udvides - og skjules el. forvrænges - denne pensionskarakter gennem den kapitalistiske renteform ("personlig investering"), som bliver håndgribelig realitet via banksystemet, og gennem den statslige formidling af pension og omkostninger via garanti, stipendier og skatten.

De mere umiddelbare konsekvenser for studentgruppen af disse forhold bliver flere: Som led i indlæring og tilpasning til nye samfundsmæssige funktioner bliver kravene om udvidelse og flexibilitet parret med rationalisering. P.gr.a. den statslige formidling rettes skyttet fra studenterside mod staten og endda lærerne som "arbejdsgiver" (hvad der reelt kun gælder for lærerne), og selvom det stadig i hovedsagen er den private sfære, der også formelt er financiers. Statens garan-

ti for uddannelsessystemet og varetagelsen af de faste omkostninger, incl. lærerløn, bliver imidlertid brugt som legitimeringsbaggrund for nedbrydelsen af den hævdvundne autonomi. Der bliver tale om en reel øget afhængighed af staten og som det ofte fremhæves, af arbejdernes skattegrundlag. Det sidste bliver dog en sandhed med modifikationer: Reelt - og i sin funktion - må man nok snarere se det højere uddannelsessystem som led i sikringen af de "uproduktive" mellemlags nødvendige og udvidede reproduktion. Jvf. rekrutteringen, men formelt også på revenue-siden for midlet af forhold som den progressive beskatning, personlig tilbagebetaling m.v. - I Marx' gamle kritik af Gotha-programmets snak om "ens folkeuddannelse" og "ens" skattefinansiering, har det stadig gyldighed, at begge dele "er uforenlig med ikke blot lønarbejdernes, men også bøndernes økonomiske vilkår." Dvs. de egtl. producerende klasser. Dette uden hermed at skulle udelukke, at der er mulighed for momentvis betaling ud af "folkets pengepung," via statskassen, Under alle omstændigheder vil relativt færre stå som reelle "forsørgere" af relativt flere "forsørgede".

Jeg har villet fremdrage disse forhold for at klargøre, at man ikke kan nøjes med at analysere uddannelsessystemet og statsindgreb m.v. alene i lyset af den umiddelbare krise og "kriseindgreb" eller erhvervslivets ønsker om at få fingre om uddannelsessystemet, Hvilket let kunne føre til forhastede generaliseringer og konklusioner. Men også for at klargøre, at der faktisk sker en reel homogenisering - og harmonisering - af uddannelserne og revenue-kilderne, som jeg ser som nok så afgørende for studenternes mobilisering og tendentielle fællesoptræden, end det man har kaldt den "relative depravering" (som faktisk kun har ramt professorer på uni.) og uddannelsessystemets "ideologiske" og "praktiske" efterfølgende krise. Men det skal heller ikke skjule, at disse sidste forhold og de reelle forskelle mellem uddannelserne og deres samfundsmæssige prioritering (bevillingspraksis m.m.) har haft en afgørende betydning som udløser af konflikter - og dermed også som baggrund for dannelsen af den "kritiske" bevidsthed. Videre betyder studenternes "mellem-position" (marginal og central på én gang), at de må blive en yndet skydeskive under krisen, økonomisk såvel som politisk. Men karakteristisk nok sker det ved en bejlen til de "fornuftige" studenter og "studentefornuften" overfor de "ufornuftige" m.m.-gas.

Hvilke konsekvenser har dette nu for "parlamentarikken" og de områder som det dækker: At baggrunden for og de politiske årsager for at opretholde enhedsorganisationen på et anti-kapitalistisk grundlag er forstærket. Dette ikke forstået alene som en specifik "fagforenings-

strategi" (stå sammen for at sikre indkomsten) eller som taktiske forsvarende (stå sammen for at holde de "sorte" ude af organerne og stække lærernes og statens overgreb) - selvom begge dele er af væsentlig betydning. Derimod som politiske krav baseret på en vurdering af såvel kortsigtede som langsigtede mål for studentpolitikken og studenterne som social gruppe. Næmlig dels den stadig aktuelle sikring af indkomst- og uddannelsesvilkår og begrænsning af statens økonomiske indflydelse, som ikke er det samme som der formelle magt. På dette plan er der tydeligvis konkret tale om "interessesmodsatninger", hvor hver gren kæmper om sin del af kagen, også set alene indenfor uddannelserne. Og umiddelbart vil arbejderne som flest sikkert se en "rimelig" interesse i at begrænse uddannelsesomkostningerne og lade staten styre foretagendet. Men det er de vilkår som reelt fremstår i en "alles kamp mod alle", som følger i kapitalismens fodspor - hvor den lette løsning ses i at lade staten gribe ind overfor "de andre". Det gør ikke interessepolitik og kamp mod statsvælde specielt "indskrænket", men nødvendig - omend utilstrækkelig. Dels - og afgørende - vurderingen af studenterne og uddannelsessektorens langsigtede planering. Modsatningen her bliver generelt modsætningen mellem (produktive) mellemlag og den (produktive) arbejderklasse, og mere specifikt modsætningen mellem "åndens" og "håndens" arbejdere. Dette er en modsætning som er kapitalistisk formidlet, ligesom modsætningen kapitalist-arbejder. Men i modsætning hertil (og trods væksten af "forsørgede" overfor "forsørgere") af ikke-antagonistisk karakter. Dvs. modsætningen er ikke uforenelig, ligesom den heller ikke er fuldt ud adskillelig. Man kan jo, som det hedder, ikke adskille "ånd" fra "hånd", hvor meget end kapitalfraktionen kunne se noget ønskeligt heri, subjektivt set.

Heri er intet nyt. Og det betyder på den anden side også, at det bliver af afgørende betydning, hvilken politisk karakter de faktiske modsatninger antager (ligesom det gælder for modsætningerne i den umiddelbart produktive arbejderklasse). Studenterne mellemlagring gør dem tilsvarende labile, samfundsmæssigt set. Deres faktiske homogenisering som gruppe betragtet (jvf. ovenfor) gør dem derimod relativt stabile, indbyrdes set, hvilket bl.a. gør at en headskrævet får en klångbund. Imidlertid kan det også lede til en indskrænket social horisont, og derfor er det afgørende at de "inddæmningsforsøg", der gøres fra stat og kapitals side udsættes for bombardementer og fælles artikulerede krav, både fra studenter-lærerside og udefra. Og såvel i som udenfor de "parlamentariske organer."

4.2. Kritik af Socialistisk Aktivgruppes oplæg i FFB nr. 4:(I) - generelt:
Åbenbart må jeg her bygge på andre forudsætninger end dem, der ligger bag den SR/DSF-"masochisme", der kommer til udtryk i SR-"parlamentarisk"-oplægget (SR-bladet 8) og i Socialistisk Aktivgruppes (SAGs) "gule" oplæg i Fagkritisk Frontblad nr. 4. - Andet end masochisme kan det nærmest ikke være når, på samme tid hvor statsmagtens kombinerede reaktionære-socialdemokratiske kræfter ser en af sine væsentligste opgaver i at nedbryde og "boykotte" SR/DSF, på samme tid taler SR/DSFs socialistiske studenter om at nedbryde de såkaldt "borgerlige studenterorganisationer", "enhedsorganisering" m.v. og at boykotte enhver "officiel" sammenhæng, hvor de indgår.

Kritikken af SR-oplægget skal jeg ikke tage op, den er fremført på mere eller mindre klare præmisser i FFB 3. Derimod "svaret" i FFB 4:

"En langsigtet socialistisk tendens vil være nedbrydning af de borgerlige studentinteresseorganisationer, hvis primære opgave er opretholdelse og varetagelse af studenternes privilegier-interesser. Derfor skal vi ikke opstille strategier for disse organisationer som helhed, og vi har ikke interesse i at opretholde disse organisationer som enhedsorganisationer... Det vil være en primær opgave for socialistiske studenter at udvikle strategier for, hvordan de borgerlige uddannelser skal nedbrydes (og ikke som nu, hvordan de skal administreres), og det er i sammenhæng hermed at forholdet til organisationerne må ses, dvs. dels som apparat for socialistisk agitation, dels i en langsigtet strategi for nedbrydningen af disse organisationer..."

Kritikken af SR/DSF kan ikke være kritik af disse organisationer ud fra en interesse i at ændre dem som organisationer... det drejer sig ikke om at stille sig opgaven at gøre SR/DSF til kamporganisationer... "(s. 32) - mine understregninger.

Studenternes privilegier - hvori består de da? Er det materielle privilegier? I betragtning af studenternes temmeligt skrøbelige underhold kan det jo nærmest ikke være her. Men "arbejdssituationen" da? Trods individuelle divergencer, og de individuelt ret frie studiebeslutninger, vil en "arbejdsdag" på omk. de 10 timer vel ikke være ukendt for at klare skørene? (Og er disse "privilegier" noget de kære socialistere ønsker afskaffet i lighedens navn?). Privilegiet består åbenbart i selve det at være "student", med udsigt til en åndsarbejdersstatus. Og efter sagens natur kan den studerende jo ikke samtidig være produktiv lønarbejder, undtagen i en opsparet "fritid". Konsekvensen for vore kammerater må blive, at vi afskaffer selve studenterkategorien, for at afskaffe privilegiet. Der findes for dem, som for i sin tid Rosa Luxembourg, to muligheder: Barbatiets udslettelse eller kommunismens "udjævning", hvor alle får mulighed for at studere. Af disse løsninger bliver kommunismen (for ikke at tale om soci-

alismens overgangsperiode) ganske åbenbart den mindst effektive, siden studerende ungdom og alderdom vel også her vil eksistere som en permanent social mellemgruppe uden arbejde. Og hvem ved, måske kunne de også finde på at lave deres egen "interesseorganisation".

Men så klart, det er de borgerlige studenterinteresseorganisationer, der tales om. Og lige så klart må alt borgerligt organisationsvæsen jo falde for socialismens langsigtede hammer. Men siden studenterkategorien vedblivende består under socialismen, så må der altså ske en transformation, af uddannelsessektoren såvel som af organisationerne. Hvordan? Ja, der er jo mange muligheder: Åbenbart forestiller man sig en basismobilisering og politisk selvorganisering. Denne "skal ikke her forstås anarkistisk, men socialistisk." (s. 30). Endvidere at denne altid eksisterer konkret og altid knyttet til nogle politiske praksissammenhænge... (uden) faste og stivnede organiseringsformer." (s. 42) Og omend "sammenknytningsfunktionen" endnu ikke eksisterer, må funktionen varetages "IKKE for at formulere overordnede politikker for socialistiske studenters aktiviteter, opbygningen af erfaringer skulle kun ske for herved at sikre en videreudvikling af politikken i praksis." (s. 43).

Trods de svævende formuleringer må man vel gå ud fra, at SAG hermed forestiller sig nogle aktivitetsbestemte "fælleskomiteer" el. lign. mere eller mindre lokale "rådsorganer", der arbejder relativt selvstændigt på deres område, evt. med den overordnede koordineringsmål-sætning, der udspringer af deres praksissammenhænge. Altså en form for alternativt "rådsorganisering" mellem studenterne efter aktivitetstrierier, der kan "munde ud i" egentlig socialistiske organisationer, der med tiden (under socialismen?) kan fortrænge SR/DSF - og FF, i det mindste i sin nuværende skikkelse.

Hvorvidt SR/DSF vil eksistere til den tid, skal jeg lade ligge - siden ~~det~~ et tige-kært at vide om de er nedlagt blot nogle år ud i fremtiden. Men en og anden form for organisering, lokalt og centralt, må jo være påkrævet i forb. m. de studerende - studenter og lærere adskilt eller sammen. Ikke mindst fordi interesseartikulering under socialismen ikke blot kan ses som en ret, men som en faktisk pligt. Det er netop dette, der giver den "umiddelbare" rådsstruktur sine funktioner - og det der gør, at særinteresserne ikke kvæles i de såkaldte "fællesinteressers" suppegryde, som er borgerdydens kendetegn. Og uden det, der gør, at arbejderflertallet kan sætte sit politiske diktatur realiter - og demokratisk - igennem, på lokalt, såvel som centralt plan.

Men åbenbart er interesseartikulering og repræsentation for SAG ensbetydende med noget specielt borgerligt.

Det siges rigtigt nok anderledes, nemlig på den alt for typisk tautologisk "intetsigende" måde: Det specielt borgerlige ved SR/DSF var nemlig "opretholdelse og varetageelse af studenternes privilegier - teresser" og "(med)-administreringen af de borgerlige uddannelses"(s) Med lad os nu tage dem på ordet: Privilegiet er omtalt, og privilegiepolitikken måtte således bestå i, at DSF forsøgte at fastholde uddannelserne for de få og benytte svendelaugenes og fagforeningernes gamle trick med at "adgangsbegrænse" via skræmmemidler overfor nytillkommende og "aparte"... den slags militantisme kan DSF vist ikke tilkomme æren for. Almindelig snæversynet interessopolitik da? For at sige det på "moderat" facon: "Hvem kan virkeligt beskyide SR/DSF for at kunne varetage "studenterinteresser"? - Nej, vel! Fejlen ved de moderate (og andre?) er, at de tror de kan gøre det, når blot de kom til at styre organet, hvad end deres "studenterinteresser" måtte være. I det omfang studenterne har fælles- og sær-interesser, er de eneste der kan varetage dem, naturligvis studenterne selv. Og i det omfang SR/DSF kan anvendes som repræsentations- og støtteorgan, vil den naturligtvis blive det via disse studenters gørem brug af den. En sådan "støtterepræsentation" er altså ikke noget man automatisk har, det er noget man erhverver sig.

Derfor bliver SR/DSF også et politisk organ. Derfor bliver kravet om "enheds- og flertalsrepræsentation" også et politisk krav fra visse studentegrupper overfor andre - og overfor staten. Det bygger altså ikke på en "illusion" om en eksisterende enhed, som det hedder i et strategi-oplæg til FF-Statsundskab (Det lyder typisk: "Nedbryd enhedsillusionen") - men derimod som et krav om opslutning.

(§) Da SAG-tankegangen åbenbart (jvf. interesseorganisation) går på en umiddelbar analogisering af DSF og fagforeningerne - hvilket i sig selv er yderst problematisk - og en tendentielt nedvurdering af visse former for arbejdernes "selvorganiserede" institutioner under kapitalismen, vil jeg her tillade mig at citere mine kritikpt. af bl.a. Vilh. Borgs tese om den "relevante" arbejderbevidsthed, bestående i dannelsen af selvorganiserede grupper udenom partier, fagforeninger etc.": Mener man hermed, at lokale arbejderkomiteer, politiske "fællesklubber" på virksomhederne m.m. skulle overflødig gøre fagforening og partiitilslutning, endsiige overflødig gøre dem som forsvars- og kamporganisationer under kapitalismen, selvom de "bare" er et kalkeket udtryk for kapitalismens spaltning mellem økonomi og politik, privatsfære og statsfære? Omend arbejderrådene må til for at sætte socialismen "relevant" på dagsordenen, vil "institutionerne" vel også i "overgangsamfundet" stå som sideløbende institutionsformer, der må kunne kanaliseres ind over rådsstrukturen for at kunne ophæves/eller "nedbrydes" som SAG siger/, i takt med ophævelsen af skellet politik-økonomi. -Konsekvensen bliver let, at man kalder "fagforeningsbevidsthed" irrelevant. Arbejdernes partier og fagforeninger må således opløses/indefra! den fælles - og indbyrdes - kamp. "...at selv fagforeningernes umiddelbare opgave: at forsvare og forbedre arbejdernes vilkår, kan medføre anti-kapitalistiske krav og kamp (fremgår ikke). Dvs. kamp, der truer hele kapitalismens fungibilitet... hvad enten (fortsættes)

Endelig påstanden om, at SR/DSF står som varetogere af administrationen af de borgerlige uddannelser. I øvrigt på samme tid hvor der henvises til centraladministrationens stadigt øgede indtrængen. Også her er der jo netop tale om et politisk krav om, at staten holder sine beskudte naller væk, for at studenter og lærere kan få mulighed for at "nedbryde" dem som borgerlige uddannelser, gennem muligheden for faktisk at administrere dem selv. Men naturligvis sker det heller ikke i den tro, at statsmagten vil se roligt til, mens sådan noget sker. Tværtimod vil staten stille sig mere og mere aggressivt an, og søge at beskære studenternes formelle indflydelse i takt med radikaliseringen i studierne. Dette turde være en gammel Front-erkendelse, jvf. "parolen": "Fremprovokér statsadministrationen". Omend denne parole var indrettet på at "skræmme" især progressive lærere - og studenter? - til at anerkende en faktisk 50%-enhedsrepræsentation under truslen om at forhindre enhver central beslutningstagen (og således mystificerede det forhold, at administration og statsregulering dagligt foregik via institutterne), så var parolen udtryk for en klar erkendelse af konsekvenserne ved et "administrations-sammenbrud" subs. en lokal tilsidesættelse af styrelsesloven. Parolen var imidlertid fixeret på styringsformen, uden blik for at indholdet i det "styrede" var nok så afgørende - også set med "statsøjne":

Og når staten i dag griber til indgreb, er det først og fremmest "indholdet", der trykker, omend man for en stor del søger at gribe fat om styrelseslov, studienavn og SR-enheden. Og studienavn og SR har jo kunnet spille en væsentlig rolle i "og statstoppet" for gradvise indholdsændringer. Og hvis nu indflydelsen her beskæres, hvad kan man så bruge SR/DSF til og de parlamentariske organer?

Iflg. SAG må DSF bruges til "socialistisk agitation" - og over lang socialtisk sigt nedbrydes. Efter denne omgang måtte man forvente, at det nøjere afklaredes, hvad der lå heri. Andetsteds er der talt om umuligheden af, at DSF udvikler sig til en socialistisk organisation, da

(S) - fortsat: det nu skyldes fagforeningernes bevidste kampvilje, eller det skyldes, at... "reformistiske" krav ... bliver en trussel mod kapitalistklassens "gennemsnitsprofitabilitet." Dvs. det er først og fremmest fagforeningerne selv, der sætter el. "afslører" deres egne begrænsninger, både før og under socialismen. Om de så vil være i stand til at "nedlægge" og omforme sig selv er en sag, der kun kan afgøres konkret-historisk. -- Det er klart at jeg ikke fordrer, at SAG eller andre FF-folk skulle være enig i denne socialisme-opfattelse, som forudsætning for "samarbejde". Men det ville være et rimeligt forlangende om SAG og andre "langsigtede socialistiske tendenser" blot gav en antydning af deres socialisme-opfattelser.

Ang. forskellige mim. DSF og fagforeninger kan blot nævnes at SR/DSF hverken er undgået "fagretslige" bindinger el. "tavshedspligt" i A/S-bestyrelser - endside har en permanent strejkefond, så man kan gå i kamp "regelmæssigt". Men nu er DSF jo heller ingen fagforening.

som socialistisk organisation DSF/ville blive selvstændiggjort uden basis (iflg. FFB 4, s.47). Alt- så må den socialistiske agitation (dvs. "masseomvendelse") vel nærmere forstås som socialistisk propaganda (dvs. "omvendelse" af politiserede MO-grupper og DSF-toppen), hvad der nu end kan lægges heri.

Det må til gengæld være ret afgørende for en stillingtagen til sagen. Men som jeg har forsøgt at antyde, synes SAG end ikke i stand til at se det politiske og anti-kapitalistiske islæt, der ligger i kravene om "enhedsrepræsentation" og "staten væk fra uddannelserne". Hvorvidt SR/DSF under andre omstændigheder vil kunne udvikle sig til en landskoordinerende instans for diverse studentereaktiviteter er imidlertid ikke et spørgsmål om DSFs "statslige bindinger" eller deltagelse i "parlamentariske organer", men nok så meget om disse aktiviteters omfang og den brug, der faktisk gøres af organisationen.

Om arbejdet i de parlamentariske organer - og i øvrigt DSF - siger SAG, at det må nedprioriteres - f.x. konkret ved undladelse af opstilling til styrelseslovsvalg eller "udtrækning" fra de organer, der ikke tilslutter sig kravet om afvisning af at administrere "centralstyringen" (direktoratsskivelsen). Dette - omend man tager afstand fra en "abstrakt parole om boycott af det parlamentariske arbejde." (s. 37).

Efter at det konkrete således har undsagt sig det abstrakte - så lad os se på hvad resultatet ville være af lokal afvisning af at gennemføre "centralstyringen" i dens forskellige former. Sker det før en vedtagelse i ministerium/folketing - så vil det givet have en effekt begge steder, men nok mindst i folkettinget. Sker det efter, ville det betyde overgangen til egentl. centralstyring - eller i det mindste påskud herfor. Jeg finder ikke, der er grund til at være specielt "ban-ge" for en formel-gifte statsstyring, hvor alternativet er en omfattet indirekte styring. Men i begge tilfælde ville det imidlertid forudsætte, at lærerne var stærkt radikaliserede, gående til grænsen af at ville risikere tjenestemandssager. Hvilket almindeligvis er urealistisk. Effekten af at studerende trækker sig i protest lokalt efter en negativ afgørelse ville være en ret tom gestus, hvor man lod evt. loyale lærerkræfter stå alene. Og trak de sig også ville givet suppleantsystemer træde i kraft. Det samme gjaldt studenter, i det mindste alle de steder, hvor det "kritiske" islæt er ude af stand til at holde andre ude.

Skulle "slaget" imidlertid slås, hvilket netop ikke abstrakt kan afvises, måtte det være som svar på ministeriets/folketingets faktiske gennemtruffning af et forslag - og uanset om lokale organer havde stemt for eller imod. Altså ikke specielt rettet mod lærerne eller enkelte lærergrupper. Dette ville imidlertid kræve en enhed fra DSFs

og MOs side, som man kan have sine tvivl om eksisterer, men som på den anden side ikke på forhånd kan udelukkes, men må vurderes konkret. Dvs. en konkret-almen parole i DSF om fælles bcykot af (bestemte) organer kunne evt. have den manifestations-effekt, som SAG efterlyser. Men ikke "de lokale kræfters frie spil", som SAG åbentbart forestiller sig, og baserer sig på. Dette ville ikke udelukke - nærmere forudsætte - at der på kortere og længere sigt/oprøret og forberedt informelle samarbejdsorganer mellem lærere og studenter, hvor det ellers var muligt, lokalt og centralt. Og i det hele taget er det væsentligt ikke at se lærerne som de "specielt onde dyr i åbenbaringen". Derimod kan der være grund til at se dem som "embedsdyr". Som Finneman i sin tid sggde: "læreren er en lus."

Da SAG på forhånd har afskåret enheden i DSF, bliver dette - den eneste form for manifestation, der har reel kraft i situationen, såvidt jeg kan se - på forhånd udelukket. Når kravet til SR/DSF derfor må være deltagelse i organerne - indtil evt. andet er vedtaget in fællig - så skyldes det nøjagtig samme forhold. Her er jeg naturligvis enig med SAG i, at arbejdet i organerne ikke kan bestå i en "defensiv holden de moderate ude". Denne opgave består naturligvis i, at bringe kravene ind og informationerne ud. Kort sagt, Men det er lige så klart: Disse ting får kun deres reelle værdi og kraft i det omfang, de bakkes op af organiserede basisgrupper i fagene. Dvs. grupper, som man både støtter - og støtter sig på, herunder Frontgrupperne.

Alle de illusioner, der muligvis har knyttet sig til SR/DSF og evnen til at "nøkle" ting igennem, må her nærmest stå for korridorfolkets egen regning, samt den relative isolation i FF. Men når det hedder: "Nedbryd de parlamentariske illusioner" lyder det nærmest som om SR-parlamentarikerne vil lægge et plaster på en dårlig samvittighed over ikke at kunne klare det hele selv. Eller fordi de i selvløst underlagt den tendentielle nedvurdering at det "praktiske gris"-arbejde, som faktisk har været udbredt i Fronten. - Man kan naturligvis også betragte det som et "nødrøb" i en betraget situation.

4.3. Kritik af SAG-oplægget i FFB 4 (II) - konkrete sager.

Alt dette betyder imidlertid ikke at SAG-oplægget er uden "kerne". Trods deres "fantastiske" formuleringer har de fat i flere rationelle kerner - omend de til tider kan synes vendt på hovedet. Derfor bliver Jan Knus' efterfølgende personlige "korstog mod anarkisterne" - følgende i Marx, Engels, Lenin, m.fl.s fodspor - da også uden megen mere

interesse end den "spænding", der altid findes i polemiske udladninger. Og hans henvisninger til de spæde bemærkninger om polyteknisk uddannelse i arbejderklassens revolutionære interesse hos Marx m.fl. - samt de revolutionerende omvæltninger i uddannelsesystemerne i Sovjet, DDR, Kina, Cuba, Albanien... bidrager ikke meget til konkretisering - en af debatten om uddannelserne under kapitalismen.

Og naturligvis er det "legitimt for en styrelse som for en hvilken som helst aktivgruppe i Fronten at forelægge deres politik til diskussion. Det ville være politisk optimalt, hvis alle grupper uanyttede denne mulighed uden først at skulle have den konfirmeret af MMFF." (s. 28). Knus får disse og andre udtalelser til at være tegn på anarkistisk egenrådighed politikudvikling... "UDENOM FRONT, MEDLEMSMØDER osv." (s. 48) Jeg ser imidlertid ikke noget formål i, at diskussionen føres på det formelle grundlag, at denne gruppe specielt skulle have excellereret i politisk egenrådighed (jvf. også CCMs oplæg i FFB 3). Jeg finder det fuldt korrekt, at Fronten ikke har kunnet fungere som responsorgan i form af konkrete handlingsanvisninger. Her nytter det ikke at henvise til kvantitativt hvor mange gange "parlamentarik" faktisk har været taget op i Fronten. (s. 56). Det viser snarere, at trods dette er det heller ikke lykkedes i forh. t. styrelsen. Som det helle ikke er tilfældet i forh. t. de fleste andre aktiviteter.

Men selvom SAG i indledningen lover en kritik af organisatorisk selvstændiggørelse og bureaukrati-tendenser i Fronten, lader de os tydeligvis i stikken her, siden de trods konstateringen af "bornerte arbejdsdelinger" m.v. ikke kan se det som deres opgave "at opstille alternativer eller positivtvinger for en styrkelse af Fronten som organisation." Specielt siden den senere tids forskellige aktivitetsudvidelser i Fronten peger i retning af nedbrydning af arbejdsdelingerne inden for Fronten og en udvikling af socialistiske erfaringer. (s. 35)

Det man her må kritisere er specielt deres "uproblematiske" og lidet konkretiserede opfattelse af, hvad de fremstiller som alternativet: "selvorganiseringen". Og af de ser denne som stående i modsætning til SR/DSFs og Frontens eksistens som organisationer af enheds-karakter. Men der er her ikke vundet noget ved at samle SAGs åbenbare "spontanisme" - som nærmere ligger i forlængelse af de mest problematiske dele ved Luxembourggerismen - under pseudonymet: "anarkisme".

Uagtet at de udmærket har øje for svaghederne i forærets aktioner, mener de her at FF tendentielt i sin stivnethed var blevet overhalet ikke blot indenom, men venstreom. De finder, at der lå en indbygget kritik af FF her, som aldrig kom til udfoldelse p.gr.a. FFs egen op-

fittelse af delmålet som "udbredelse af Frontens politiske minimumskonsensus til at være studenternes generelle politisk konsensus." (s.30) og p.gr.a. at den centrale aktionskomité, fik som funktion å la SR: "en blokering og forsøg på pres ned over de enkelte decentrale aktionskomiteer." (s.31)

Bortset fra at mængden af studenter eller deres organisationsform - fx. lokale besluttende stormøder - ikke nødvendigvis er tegn på en særlig venstredrejthed, men på brede spektrum demokratisme, mener jeg at FFs rolle dels er blevet aktuelt under vurderet - dels potentielt over vurderet. Dels indgik nemlig frontfolk i vidt omfang - individuelt eller i grupper - i "aktivgrupperne", påvirkede og gjorde deres erfaringer med. Desuden er der foregået en opfølgning bl.a. med sommerskolingen. Men når der antydes, at disse basisorganiseringer skulle opløse Fronten - subs. at Fronten skulle indsluse bevægelsen og sætte sig i spidsen for denne ved at indgå som fortrup i enkeltgrupperne m.v. - så har man "over vurderet" Frontens opgaver og kapacitet, selv på længere sigt. Og under vurderet bevægelsens brogede mangfoldighed og - bemærkelsesværdigt nok - også dens selvstændige potentialer. At kanalisere bevægelsen er ikke Frontens opgave som organisation (dem skal jeg komme tilbage til i næste afsn.) - det mener jeg derimod må være SR/DSFs opgave.

Og her viser SAGs indskrænkninger sig konkret: Man kritiserer Aktionskomiteens løsning for at være ligeså "blokerende" og "repressiv" overfor de decentrale komiteer, som SR plejer at være. Hvis man hermed mener at SR generelt "ligesåvel" kunne have påtaget sig opgaven, så er jeg faktisk enig. Det havde været en naturlig opgave for SR at varetage. Men hvis man mener - og det gør man øjensynligt - at SR kun kan være "parlamentarisk fixeret" osv., så bliver det i sig selv et udtryk for en af de "subjektive barrierer", der gjorde at SR faktisk ikke blev brugt i den sammenhæng. Og man opfatter det at SR skal repræsentere studenterne udadtil, som noget, der udelukker at man også kan repræsentere dem "indadtil", ved at stille sine organer til rådighed for kampen. En sådan opfattelse er ikke blot forfejlet, den bliver direkte "indskrænkende". (Og måske er det nødvendigt at nævne: SR er modsat fagforeninger etc. ikke underlagt "håndfæstninger" der gør, at de ikke kan stille sig som støtteorgan og kanal for kampen på universitetet).

Det er naturligvis rådernes forbandede pligt at gøre det - ikke for at lægge en klam hånd på det - men for at støtte og om nødvendigt koordinere og politisere aktivitetene. Naturligt nok var det også

34
resultatet de fleste steder - ellers havde SR'erne vel også fået på hattepålden. Vi kan diskutere under hvilke koordineringsformer, det bør ske. Og jeg ser ikke her noget til hinder for at der oprettes centrale og lokale aktionskomiteer, der ikke direkte er i SR-regi. Men det er på den anden side rådsfolkenes politiske opgave at gå ind i politiseringen af disse og søge at formidle fælles grundlag (samt naturligvis modtage inspiration herfra), og uanset om de har en klar FF-politik i ryggen eller ej. Det sidste ønskeliggøres måske tydeligst ved fx. kollegie-aktionerne, hvor iflg. mit kendskab SR forholdt sig stort set korrekt: koordinerende, formidlende, politiserende - ikke for at "sætte sig" på aktionen, men for at give den en ekstra kanal. Altså også et eksempel på, at SR ikke "varetagere" studenternes interesser - men støtter deres formidling og koordinering.

Vi kan ligeledes diskutere hvilken retning og form sådanne aktioner bør have, og det er blevet gjort en del på det sidste. I stedet for at komme med forslag til, hvad der har været/vil være det bedste, skal jeg nøjes med at antyde nogle af de mange forskellige retninger aktionerne kan tage ud fra studenternes umiddelbare betingelser. Aktionsformer er noget, der naturligvis må udvikles ud fra disse konkrete betingelser og erfaringer, men det betyder ikke, at man af den grund behøver at miste deres evt. "fællesnævner" af sigte. De kan generelt rettes mod: (a) "studienormen" (avs. eksamensindhold og form, lige fra ændringsforslag til boykot); (b) "studieformen" (fra timekritik, boykot til alternative studiegrupper); (c) "stude-dæindhold" (alm. "intern fagkritik" til alternativeringer og "institut-"), (d) "kommunikationskanaler" (fra alm "extern fagkritik" til formaliserede samarbejdsorganer); (e) "styrings- og samarbejdsformer" (formelle til informelle organer, og boykot); (f) "indkomstfang og brug" (fra ændret SU m.v.-forslag, til bus- og kollegieaktioner); (g) "rekrutterings- og afsætningsmuligheder" (jvf. adgangsbeholdning, fx. alternative uddannelsesformer og erhvervsformer).

Som sagt skal jeg ikke gå ind på, hvad der er "det bedste" eller hvilken form, der er at foretrække - blot at det er nødvendigt, at se bredden i disse muligheder. Men samtidig belyser det også, hvorfor SR ikke bare kan lade sig "opløse", eller bare kan lade studenterne gå løs på "selvorganiseringen". Man kan spørge, hvad har en kollegie-aktion med faglige basisgrupper at gøre, og hvad har iøvrigt DtH med Uni. at gøre. Tilsyneladende intet. Diffusiteten er kolossal. Ikke desto mindre fordrer de forskelligeartede aktiviteter både koordinering og kanalisering for at blive mer end "konjunkturmæssigt" for-

skelligrettede og til tider modsatrettede krusninger på overfladen. SR/DSFs opgaver her er uomgængelige - ikke blot for den "extra og fælles kanal"s skyld, men for den indbyrdes politiserings skyld. Hvis SR/DSF ikke varetager sådanne formidlingsfunktioner, må de studerende selv gå frem efter "tilfældighedsprincippet".

Lad mig dertil nævne et andet forhold. Hvor henvender arbejderne sig for at få solidaritetsarbejde op at stå med studerende? Ikke til FF (og ikke til A-A), men af ganske naturlige årsager til SR. Fordi de forventer det "officielle" studenterstempel og den brede opslutning bag indsamlinger, støtteklæringer etc. (Det er også en af årsagerne til, at jeg ikke finder at Frontfonden - trods de udmærkede praktiske intentioner - har fundet det rette regi. Jvf. pkt. 6.5)

Omk. arbejdet i de parlamentariske organer, har jeg allerede foran argumenteret for, at man såvidt mulig følger - og søger at påvirke - en fælles DSF-linje. Det betyder naturligvis ikke, at jeg udelukker, der kan være gode grunde til lokalt at køre sit eget løb på en bestemt institution eller endog ved enkeltfag. Men det gør ikke diskussionen om fælles retningslinjer omk. dette unødvendig, og så vidt muligt må man søge både støtte fra DSF og lokalt.

Desværre må jeg erkende, at mit eget fag (Statskundskab) har været et af de første til at foretage en "identificering" mellem parlamentariske organer og "gidselfunktioner." Her har et fælles møde mellem fagfront og råd nemlig forslået en lokal boykot (det er iflg. mine referater uklart om der er tale om tendensafstemning eller endelig beslutning). Der er ikke tale om en ny "politisk" konstellation lokalt, faktisk er det de samme folk i stort, der i SR-bladet gik imod styrelses-oplægget, ud fra ganske praktiske argumenter. Snarere er der tale om en "stemnings-kovending", bygget på princip-argumenter, der endog synes at være ude af stand til at se det taktisk rigtige øjeblik i en opfølgning af et evt. statsindgreb. Når det netop foregår ved statskundskab, skyldes det vel ikke mindst at det betragtes primært som en lokal manifestation overfor den "sorte" lærerhob, og en ud af hullerne ved en rask beslutning. Om argumenterne lød således ved jeg ikke nøjere, men at man er besluttet på en studentermobilisering står for troende. Om man her gør regning uden vært, er uklart. Men overfor lærerne har man gjort regning uden vært, der i dette tilfælde vil forholde sig neutralt forstående, måske endda være åben for "informelle" kontakter, og fortsætte uforstyrret (evt. med hjælp fra moderate) - ikke med at male faget "sort", men blot jævnt hen la- de det "gråne".

Summa summarum: SR/DSF som enheds-, støtte- og repræsentationsorganer for de studerende har ikke udspillet sin rolle. Tværtimod er denne rolle blevet accentueret af de umiddelbare udfordringer. Men det er ganske korrekt, at det fordrer en ganske anden prioritering af den "interne" repræsentation. Og af præcis samme grund bliver den "eksemplariske" kritik af DSF i Studenterbladet fra Inger R. og Birgit V.s side også særdeles relevant. For organisationskritik og kritik af informations- og bureaukratiseringsformer kan ikke adskilles fra politik, heller ikke enhedspolitik. Og her er de på en "boldbane", hvor d'Damer bolttrer sig en del klarere end på det analytiske plan. Hvilket ikke er ment som en fornærmelse - faktisk er det en af de opgaver FF har sat dem til at skulle løse.

"Parlamentarisk" som samlebegreb for dette arbejdsfelt bliver misvisende, hvis man ikke finder ud af hvad det indebærer "indadtil" - og extra-parlamentarisk. Men det betyder bl.a. at SR/DSF i det omfang, de kan optræde som støtteorgan for de grupper, der findes og formes, hvor studenterne går i aktion, også bliver i stand til at optræde med disse grupper som "backing"-grupper, solidariske og indbyrdes mobiliserbare. En ting er nemlig, at humanister og kollegier går i bréchen - en anden ting er at gå sammen i bréchen for hinandens respektive krav. Det er den virkelige betydning af enhed. Ikke at samles om en "mindste fællesnævner".

Der kan ikke være noget formål i, at folk i DSF - mens Ritt, Tove, Erhard m.v. gør sig klar til at svinge pisken over dem - blot gør sig klar til deres martyrium, for triumferende at kunne råbe: Dét kan I se, hvor slemme de er! Sagde vi det ikke nok! SR/DSF er statens slave!

Parolerne må være: Organisér jeg bag SR/DSF! Styrk de parlamentariske og udenomsparlamentariske muligheder! Driv statsinfiltrationen ud af uddannelserne! Støt arbejderne kamp mod kapitalen og statens overgreb!

4.4. Fronten, SR/DSF og studentermassen:

Hvad er da Frontens specifikke udfordring - fx, i dette forårs konkret aktioner? Bortset fra at Frontfolk naturligvis skal benytte lejligheden til både at gøre deres erfaringer med - og lade dem indgå i arbejdet - er det væsentligste: at udnytte muligheden for at bringe dele af bevægelsen udover det demokratisk selv-organiserende til den organiserede anti-kapitalisme. Ud fra en forståelse af mobiliseringsens nødvendige afhængighed af politiske og "faglige" konjunkturer - de økonomiske forudsat bekendt. Det betyder ikke, at man p.gr.a. stemningsudsving begynder at sluse folk ind i Fronten i hobetal. Ej heller at man giver sig til at prædike kapitalanalysens nødvendigt-

had - og fordrer at studenterne i almindelighed går i kast med den yderligere kvalificering til marxismen, når diskvalificering af det sædvanlige studieforløb er det almindelige mønster. Ej heller giver man sig til at stille alle sine fakulteter til rådighed for studentermassen og løbe SR-rænder eller lade organisationen fremstå som bevægelsens "primus motor" (selvom der vel ikke i den aktuelle situation var den store fare for at FF skulle eftergøre KFMLs B&W-bomment i den lokale andedam).

Hvad da? Frontens opgaver kan bredt formuleres sådan: at initiere, kvalificere, analysere (evaluere), kommunikere og "anti-kapitalisere" (hvilket først og fremmest betyder, at fremstå som en permanent retning og form i og for bevægelsen). Dvs. FFs opgave er at fungere som et klart anti-kapitalistisk alternativ i bevægelsen, mens dens opgave er ikke at kanalisere bevægelsen eller dens krav.

Og i vurderingen af FFs varetægelse af opgaverne må jeg være enig med SAG-folkene: Der hvor fingeren skal sættes, er på de manglende fælles retningslinjer for Frontfolks konkrete arbejde ved fagene - og på at FF "end ikke har været i stand til at få produceret evalueringen af aktionerne" (s.31) - endsige at have kommunikeret dem ud.

Det resulterede efter min mening i en hovedløs (og ind imellem "falden-på-haien") praksis ved en række fag, hvor frontfolks aktiviteter gik i allehånde retninger, samtidig med at mange opfattede det som deres særlige udfordring at lade sig "repræsentere" og "sætte sig i spidsen", blot i kraft af, at de var frontfolk.

Der kunne naturligvis have været en funktion i dette, hvis fronterne både havde klare retningslinjer for og kapacitet til at indgå i en sådan arbejdsform. Men mere funktion ser jeg i, at der fra begyndelsen havde været forsøgt at lade gruppedannelserne lave deres egne koordineringsorganer, med støtte fra og formidlet via lokale SR, hvorved en mere målrettet koordinering kunne have fundet sted. Det overflødig gør ikke stormøderne, men gør dem ikke til den eneste - og ofte temmeligt fodede - fælles kanal. Desuden havde det været et ekstra incitament til at få grupperne til at fungere som sådan.

Også for fronterne havde det muliggjort en mere målrettet indsats i forh.t. grupperne - evt. med oprettelse af "støttegrupper" af folk, der stod til "rådighed for" enkeltgrupperne, hvad enten man fungerede direkte i basisgrupperne eller udgjorde en slags "eksperthold", der kunne udnyttes af grupperne. Ikke mindst for det videre forløb ville en sådan frontgruppedannelse have været af betydning, og evt. organisatorisk i forlængelse af lokale skolingsgrupper. Vi bliver altså nødt til at skelne mellem specifikke frontgrupper og

(andre) basis-grupper el. aktivgrupper, som frontfolk indgår i, hvad enten det er som "skolere" eller "menige" medlemmer. Dette ikke for at hæve Fronten højt over masserne, men for at sikre en kontinuerlig og koordineret politik-udvikling i Fronten.

Endvidere bliver det centralt at få fat på arbejdsdelingen front-råd(FF og SR). Nok har fronterne en opgave i at tage stilling i forhold som universitetets/fagets undervisnings-, forsknings-, og bevillingspraksis, læreransættelser og studenternes studie-, indkomst-, bolig- og repræsentationsvilkår. Og konkret vurdere hvad hertil kræves af analysegrupper og aktivistgrupper. Men det er naturligvis ikke Frontens egentlige regi. Derimod - og specielt i denne sammenhæng, at levere aktiviteter og materialer til en endevending af studiernes indhold og form, indbyrdes sammenhæng og stats- og erhvervsafhængighed. Dertil anviser de alternative arbejdsformer, der ligger studie-, forsknings-, kommunikations- og erhvervs-mæssigt. Altså skyts mod fagene og til klassekampen, og på så konkret et plan som muligt under iagttagelsen af en "fælles" - dvs. fagligt specificeret, men politisk koordineret - målsætning.

I dette arbejde kan ikke opstilles egl. fælles "studenterparoler" - udover det relativt tomme slogan: "Driv fagkritik" og "Forsk for arbejderklassen", der rettere og i det mindste på nuværende stadi burde hedde: "Forsk om (eller i) arbejderklassen". Hvilket vil - le have mere konkret relevans, men det viser også samtidig, hvor begrænset en berøringsflade parolen umiddelbart har. - Disse paroler maner heller ikke til at være "demonstrationslogos" m.v., til gengæld skulle området åbne vide muligheder for nålestiksaktioner.

Specifikt kan Frontens særlige område altså ikke (som hos SR) udformes til "uddannelsesområdet". Men forsåvidt mere bredt, og på samme tid mere koncentreret til "vidensområdet", eller med en omvending af et fortløbet udtryk: "videnskab-elsen". Når området bliver mere bredt skyldes det naturligvis, at videnskabelse ikke er noget der kan forbeholdes uddannelsesinstitutionerne, men foregår på alle led og kanter i samfundet. Og det bliver i denne sammenhæng, man må se FFs ovennævnte opgaver.

Der bliver således tale om at FF konkret fører en ideologisk kamp på bestemte institutionelle og samfundsmæssige betingelser, mod disse betingelser. Ellers sagt på "strukturalisternes" manér må vi betragte Fronten som et ideologisk apparat, rettet i første omgang mod de ideologiske statsapparater og ditto privatkapitalistiske apparater. (Skulle nogen mene, at Fronten herved er degraderet til Nykrogs "marxistiske missionsklub", så kan en sådan frase naturligvis kun besvar-

es med andre fraser: Der er tale om viden, ikke om tro... viden er noget, der erhverves (og kun i begrænset form på udd. institutioner) ikke noget, der åbenbares... ikke noget der missioneres, men praktiseres... ikke en privat sag, men en kollektiv ... o.s.v. - Af samme grund er det kun FFs praksis, der kan nedgøre det gran af lidet flatternde sandhed, der ligger i de Nykrogske fraser).

I visse sammenhænge skal det være blevet fremstillet som om arbejdsdelingen Råd-Front kunne begrundes i en sondring mellem udnælsernes "bytteværdi" og deres "brugsværdi", hvor det så var SRs opgave så at sige at sælge studenterne så dyrt som muligt" og sikre rammebetingelserne for udnyttelsen af "brugsværdierne" i fagkritisk retning, som det så var Frontens opgave at tage vare på...

Det er korfekt, som SAG-folkene hævder s. 20-21, at det er forkert. Og i bedste fald groft forenklet. Hverken SR eller FF kan knyttes til hver sit aspekt, og det ville være at amputere en del af begge bortom man gjorde det. SR må bygge sin praksis på såvel frontgrupper som andre basisgrupper og de krav og den støtte, man får via disse - og det er klart, at det ikke begrænser sig til nogle "bytteværdi"-aspekter, uagtet at det nok så meget må udtrykke den samfundsmæssige side eller "repræsentationsværdien" af studentgruppen. Som i enhver anden "produktionsproces" må SR også indgå i udviklingen af de konkrete produktformer og samarbejdsformer på universitetet m.v. - dvs. indhold og form i uddannelserne, og endda som en af de væsentligste opgaver.

Omvendt kan FF ikke betragtes som udelukkende beskæftigende sig med "brugsværdi"-udviklingen, da det i allerhøjeste grad indgår i studenternes både nuværende og kommende "bytteværdi". Gør EF sig ikke denne sag klar og ser uddannelserne og videnskaben i deres hele varesammenhæng, som enhed af brugs- og bytteværdi, så amputerer man ikke blot Frontens arbejdsområde - man risikerer også at amputere studenternes praktiske arbejds muligheder, indl. de alternative. Både under og efter uddannelsesforløbet. Ikke her forstået som en opfordring til at stige af "Herr Hegel til Hest", hvor han ellers er vendt på ret køl, men som en opfordring til at lade ham ride på den "praktiske hest". I Fronten må derfor altid konkret vurderes i hvilket omfang, det er nødvendigt at analysere og udvikle alternative muligheder indenfor uddannelsessektor og uddannelsespolitik. (Og et permanent initieringsforum for diskussionen af disse forhold kunne være et genoplivet PP og PPAU, på bredere fagligt grundlag og med klarere kommissorier).

Frontens forhold til studenterne og SR må være bestemt af to grundforhold - dels studenternes "udviklingsniveau" og det omfang, man er i stand til at "styre" SR - lokalt og centralt. Når det i det

hele taget er nødvendigt, at arbejde med en selvstændig Front (og ikke bare indgå som undergrupper for SR og "overtage" SR) så skyldes det overhovedet ikke så meget forskellene i arbejdsområder - omend de er der - som det skyldes forskellighederne i studentermassen, politisk og aktivitetsmæssigt. For selvom det så skulle være hovedparten af studenterne, der havde socialistiske tilbøjeligheder, så er der betydelig forskel på hvilken form for konkret-politisk praksis og organisering, de ønsker denne udmøntet i (her behøver vi vel kun at henvise til diskrepansen Komm.S. og FF - og bl.a. de kønssekskvenser af forskellig karakter, det udmøntes i i forh. t. fx. DSF).

Derfor vil Fronten i relation til studentermassen og til SR altid udgøre en politisk fraktion - knyttet til bestemte praksisformer. Og hvor meget den politiske - og arbejdsmæssige - forskel end kan synes udvasket enkelte steder (hvor forskellen mellem råd og front kan se ud som en ren praktisk arbejdsdeling) - så må forskellen mellem deres politiske karakter - og også kravet om enhedslinjen i forh.t. SR/DSF mellem rådsorganerne - fastholdes.

Med et sådant forsøg på at afgrænse, hvad der er Frontens "boldbane" - her specielt set i forh.t. SR/DSF - er der imidlertid ikke sagt noget om, hvad Fronten indeholder, eller noget nøjere om, hvad det er for en slags organisation. Det skal tages op i det følgende afsnit.

HVAD ER SOCIALISTISK ARBEJDERKLUB?

Socialistisk arbejderklub er en tværsocialistisk forening, hvor arbejdere uanset deres partipolitiske tilhørsforhold, kan blive medlemmer og være med til, at skabe den enhed og det arbejderfællesskab, der er så hårdt brug for i dagens Danmark.

Der er mange grunde til at have en tværsocialistisk arbejderklub, men den afgørende grund er, at nogen må forsøge, at sætte sig ud over det smægløse partislagsmål om tillidsposter på arbejdspladser, i fagforeninger osv., der indtil nu har resulteret i et fedt klassesamarbejde til skade for arbejderklassen og enheden.

Det er imidlertid ikke nok at skabe enhed, men nok så afgørende, hvad der skal skabes enhed om. Vi mener, f.eks. at hele persondyrkeriet omkring tillidsposter er med til at skabe splid og forfladige det, der er det primære for arbejderklassen, nemlig en fagpolitisk linje, der varetager medlemmernes - og kun medlemmernes - interesser. Endvidere er persondyrkeriet, efter vor opfattelse, en alvorlig hindring for den demokratisering, der er nødvendigt for det brede engagement, som er det eneste holdbare mod tilbageslag i løn og arbejdsvilkårene og mod reaktionen iøvrigt.

Vi anerkender, at fagforeningen er den eneste klasseorganisation, der rækker ud over den enkelte arbejdsplads, men konstaterer samtidig, at det for de flestes vedkommende blot er administratorer for en mere eller mindre borgerlig linje (klassesamarbejde), og dermed er en hindring for, at arbejdspladserne kan sætte sig ud over dette samarbejde, og gå til kamp, uanset hvor retfærdig deres sag end måtte være, p.g.a. det fagretslige system.

S.A.K. ønsker at ændre dette forhold og forstår til fulde at virkelige ændringer kun kan ske nede fra, og har derfor udarbejdet et fagligt aktionsprogram, der ikke blot er tomme paroler, men klart anviser hvorledes man her og nu kan starte en frigørelsesproces, der giver arbejdspladserne og fagforeningerne langt større muligheder for kamp. Dette skal ses som et modstykke til det nuværende samarbejde med de økonomiske magthavere. Målet må være at arbejderne får ret til at bestemme over deres egen arbejdssituation og mulighed for selv at tilrettelægge deres liv.

Vi understreger at S.A.K. er en tværsocialistisk forening, der ikke vil godtage færdigsyede meninger i fagpolitiske spørgsmål, men vil selv, gennem diskussioner, studiekredse og erfaringerne fra arbejdspladserne, selv tage stilling til problemerne og eventuelt udarbejde selvstændige forslag.

Mange taler om enhed i arbejderklassen og der er i tidens løb gjort mange mere eller mindre velmente forsøg i større og mindre enheder. Når de har slået fejl mener vi, at det skyldes, at der altid skal tages partitaktiske hensyn, der forhindrer, at der bliver lavet noget konkret - eller at en eller anden parti-gruppering sætter sig på foretagendet, således at der ikke er tale om enhed, men om ensretning. S.A.K. har lært af dette og har derfor bygget sin struktur op således, at intet parti eller politisk gruppering kan have flertal i foreningens arbejdsudvalg. S.A.K. er med sin struktur en nyskabelse. For det første har man en arbejderforening, der kan bruge enhedsprincippet til gavn for arbejderklassen og samtidig en forening, der har sat sig ud over pariræset og givet et organisatorisk alibi herfor.

S.A.K. vil med hele sin styrke støtte arbejdspladser i kamp praktisk, moralisk og hvis kampen sætter sig ud over det fagretslige system, og som følge heraf ikke får økonomisk støtte af fagbevægelsen, vil vi støtte økonomisk.

S.A.K. maj 1975.

mulige politiske slagkraft.

Herved vil det styrke arbejderklassen med mere end kroner og øre.

Dette hovedprincip skal naturligvis anvendes og udvikles efter de tilstedeværende muligheder. Og solidaritetsarbejdet skal styrkes og gøres så effektivt som muligt, så det kan imødekomme behovet for hurtig økonomisk hjælp - (udover hvad diverse kampfonds kan yde). Hovedprincippet udelukker overhovedet ikke forskellige former for solidaritetsarbejde i forskellige befolkningslag - udenfor borgerskabet.

Forsøg på opsummering - og ideer om fremtidigt arbejde.

Den traditionelle form for solidaritetsarbejde har været: uddeling af løbesedler, løbesedler, løbesedler - videregivelse af navne og adresser.

Ved solidaritetsmøderne har mønstret været: film, paneldiskussion, musik m.v.

Uddelingen af løbesedler fra de strejkende må vurderes højt, den borgerlige presse taget i betragtning. Det må ses som led i opbyggelsen af et omfattende mod-informationsarbejde. Solidaritetsmøderne, gadesalget o.lign. har nogle klare begrænsninger - i dag. Folk gider måske ikke at blive ved med at komme - og de der kommer er: mange studenter og unge arbejdere. Som regel tordenskjoldsoldater. Vi må dog ikke være blinde for de penge der kommer ind her, falder på et tørt sted. Kvaliteten af arrangementerne kan forbedres, bl.a. kan vi stramme diskussionen op, tage et emne ad gangen i stedet for at springe planløst rundt. Men diskussionen skal heller ikke erobres af akademiske eliter - for ikke at tale om arbejderklassens fortrop:

Selve møderne - også i den form - med både arbejdere og studenter kan være med til at brude nogle barrierer ned, og med til at opbygge forbindelser der hviler på praktisk samarbejde og på erkendelsen af de fælles interesser der er mellem revolutionære arbejdere og bl.a. - studenter.

Men vi kan udvikle solidaritetsarbejdet i takt med erfaringerne, Vi har f.eks. erfaret at man får flere politiske diskussioner på værtshuse om aftenen end på strøget om dagen. Også plancer ved fagforeningerne kan køres mere konsekvent end hidtil.

Et arbejder-debat-teater vil kunne gøre møderne bedre.

Vi kan også udvikle formen mod "inder" solidaritet, f.eks. ved møder mellem nogen af de strejkende arbejdere og arbejdere fra andre arbejdspladser - som det blev prøvet ved Stormo. Og vi kan måske gøre noget for at bane vejen for at blive almindeligt udbredt at de strejkende kan komme ind på arbejdspladserne, i kantinerne og tale deres sag.

DISKUSSIONSOPLÆG

PRINCIPPER FOR S.A.K.'s SOLIDARITETSARBEJDE.

I. Tommelfingerregel for hvornår vi hjælper:

1. En vurdering af om arbejdspladsen/klubben mener det alvorligt med at gå i aktion. Ikke støtte til kortere strejker (1-2-3 dage), hvis ikke de indgår i en længere strategi.
2. Arbejdskampen skal være demokratisk organiseret. D.v.s.: alle væsentlige beslutninger skal tages på arbejdermøder. S.A.K. kan, hvis vi vurderer at perspektiverne er i orden, men erfaringer mht. organisering mangler, give "gode råd" - på baggrund af erfaringer andre arbejdspladser har gjort. Vi kan bidrage med at slå kontakter til kamperne arbejdspladser.
3. Arbejdskampens perspektiv. Dette udtryk skal ikke forstås som om S.A.K. kun støtter super-revolutionære kampe, men som et smidigt princip. (SAK vil ikke støtte reaktionære strejker, f.eks. mod fremmedarbejdere). Desuden betyder udtrykket, at SAK naturligvis prioriterer de forskellige arbejdskampe og lægger sin indsats herefter. (Især lokale arbejdspladser og især kvindearbejdspladser skal gå i første række. Kampe der går på at afskaffe akorder, overarbejde, skifteholdsarbejde, brug af farlige arbejdsmidler eller kampe mod fyringer, nedlæggelse eller flytning af produktionen skal prioriteres foran rene lønkampe.) Her skal vi have for øje ligesom ved punkt 2, at arbejdskampe udvikler sig henad vejen og ikke kan vurderes som en fastlagt færdig ting fra starten. (F.eks. kan en ren løn-kamp blive til kamp mod fyringer, fritstilling af arbejdet, mod arbejdsretten, sabotage fra forbund eller fagforening....)

II. Solidaritetsarbejds form.

Hovedprincip: Solidaritetsarbejdet har til formål at støtte arbejderne i kamp-såvel økonomisk som politisk, samt udbrede kendskabet til og erfaringer fra dagsaktuelle arbejdskampe til en så stor del af arbejderklassen som muligt. Det skal ske i en form, så det får den størst mulige slagkraft i klassekampen. Ligesom vi vurderer en arbejdskampes politiske betydning, må vi også vurdere solidaritetsarbejdets politiske betydning for dem det berører i en aktuel situation, såvel som for hele arbejderklassen og dens politiske kamp. Ligesom vi indser, at der skal være økonomisk grundlag for at en arbejdskamp kan føres til sejr, så skal vores solidaritetsarbejde udføres på måder, der giver den størst

Vi må viderebringe de erfaringer, som vi og andre gør under arbejdskampe til andre arbejdspladser - mundtligt og skriftligt. Den direkte kontakt til de strejkende skal gøres så stærk som muligt - vi må sende et par kammerater hen og snakke med dem, for at få et førstehåndsindtryk - også selvom arbejdspladsen evt. ligger uden for vores lokalområde. Udviklingen af arbejdsderringen - oprettelse af arbejderklubber i andre byer vil forbedre arbejdet meget.

Vi har allerede set eksempler på hvordan erfaringer er givet videre i den række af arbejdskampe der har været i år. F.eks. havde Storno-arbejderne vedtaget at hvis Paulus dukkede op, skulle han have samme behandling som på Nilfisk, osv.

Vi kan også deltage i og være med til at arrangere sammenkomster mellem folk fra kamperfarne arbejdspladser, med bestemte temaer: f.eks. problemet om fritstilling af arbejdet.

Vi må holde kontakten ved lige med de arbejdere vi en gang har støttet. Vi kan også være med til at trække erfaringer ind fra klassekampen i andre lande (Italien, England, Tyskland osv.).

Socialistisk Arbejder Klub

Referat: Medlemsmøde i Fagkritisk Front. Mandag d. 3.11.75.

Dagsorden:

- 1) Valg af dirigent og referenter.
- 2) Frontens økonomi.
- 3) Nedlæggelse af MMFG.
- 4) Krisearbejdet.
- 5) Enkeltfronternes holdning til parlamentarik.
- 6) Oplæg fra styrelsen.
- 7) Diskussion.
- 8) Evt.

ad 1. Valg af dirigent og referenter.

Carsten Schmidt og Per Bjørn Grove valgtes til dirigenter. Per Krogager, H. C. Lund, Hans Christensen og Jørgen Østergård Andersen til referenter.

ad 2) Frontens økonomi.

Ole Frydensberg orienterede om Frontens økonomiske situation, idet han gjorde opmærksom på, at Fronten vil have et driftsunderskud på ca. 22.000 kr. indtil 1/2 og formulerede et beslutningstema, gående ud på, at kontingenterne skulle differentieres, således at, eksempelvis studenter, undervisningsassistenter og lærere skal indbetale forskellige beløb. Den nøjere udformning skal overlades til arbejdsudvalget. Forslaget blev vedtaget - næsten enstemmigt.

ad 3. Nedlæggelse af MMFG.

Carsten Schmidt stillede MMFG's (medlemsmøde-forberedelsesgruppens) forslag i Frontblad 3 side 65 til afstemning. MMFG foreslår tre slags møder ud over MM: 1. diskussionsseminarer, 2. beslutningsseminarer, 3. mobiliseringsmøder. Det overlades til arbejdsudvalget at indkalde. Forslaget blev vedtaget med 67 stemmer - ingen imod.

ad 4. Krisearbejdet.

Per Krogager refererede fra arbejdsudvalgets møde samme formiddag, hvor der var blevet indhentet rapporter fra enkeltfrontter og aktivgrupper med henblik på krisearbejdet.

punkt 4 fortsat

Referat fra enkeltfronternes aktiviteter omkring forberedelsen af 1. dec.

Nordisk: Der arbejdes dels på en kriseantologi, der bliver en artikelsamling af borgerlige kriseforståelser med kritikker, dels på en antologi om studenterbævegelsens historie. Denne skal bruges til oparbejdelse af en forståelse af fagkritikkens nuværende positioner samt indføring i fagkritisk arbejde. Endvidere foregår der et arbejde indover produktion og bevidsthed - Tirsdag d. 4.11. samles en krisegruppe der skal forsøge at få hold på det arbejde der foregår.

Etnografi: Er igang med et overordnet projekt: imperialisme. Man agter at tage kontakt til historie og politologerne. I den udstrækning der er koblingsmuligheder mellem imp. og kriseprojektet vil etnografer indgå. Angående UA'erne har de vedtaget kun at ville tage assistentstillinger hvis det bliver for hele semestre, endvidere er der planlagt to MM om statens uddannelsespolitik.

Idehistorie: Skal tirsdag d. 4.11 indholdsudfylde deltageisen i krisearbejdet, det bliver sandsynligvis med udgangspunkt i borgerlige krisepfattetelser.

Historie: Der har som bekendt kørt krisegruppe(r), om dette arbejde blot skal køre videre eller udvikle overordnede retningslinier er uvist. En kvindegruppe samt en statsteorigruppe har sadlet om og er gået igang med arbejde omkring krisen. Historisk forening kører en foredragsrække.

Medicin: uafklaret møde tirsdag d. 4.11. Der kan måske blive tale om knytninger til andre uddannelsesinstitutioner på sundhedsområdet via skolingshold. En arbejdsløshedsgruppe er gået ind i krisearbejdet.

Økonomi: En lille gruppe vil måske komme til at køre parallelt med introduktionsforløbet på nordisk.

Psyk., litt., HHA uafklaret møde i denne uge.

Hum-sektor: Skolingsseminar den første weekend i dec. Planlagt disk. om skolingsstrategi, tværfag - hvis der kommer mobilisering skal seminaret overgå til disk. om opståede problemer omkring skolings videreførelse herunder FF's vinterskolingsprogram.

Soc-sektor: Det er tvivlsomt om det krisearbejde der foregår

inden for sektorens institutioner kan kobles indholdsmæssigt til arbejdet på universitetet. Skal have gang i erhvervs-situationsbetragtningerne, ville gerne have at sådanne på universitetet relaterer sig til andet end gymnasiale uddannelser bl.a. erhvervs-situationen på mellemuddannelserne.

Tværfag Indkaldt tværfagslærerne til møde. Der kom 8 (otte). Man diskuterede 1) 15 ugers taktik (undervisning i hele semestrene) 2) sammenkobling af fagene i foråret. Desuden ligger der arbejdsopgaver i forhold til næste års tværfag, der kræves en gruppe.

Fagtryk: Arbejdet er konsekvens-arbejde. Sikre grupperne tekstmaterialer. Kriseantologien trykkes omkring 20. nov. SB tesserne med kritik samt artikler fra LINKS og uddrag fra Hannover ligger færdig d. 15. nov.

Christian Hjort: Opgaven må være at optage kontakter med grupper i arbejderklassen og i mellemlagene dvs. udnytte de strategiske muligheder, frem for oparbejdelse af en almen kriseforståelse. De aktuelle muligheder i Århus området bør udnyttes. Peer E. Sørensen: Situationen omkring 1/12 er ændret, hvilken indflydelse får det på kriseprojektet.

Christian Hjort: ikke 1.dec. situationen, men krisen bør oprioriteres. 1/12 er datoen for extern mobilisering, en udskydelse skal betragtes som velkommen, idet vi er uforberedt. Den interne mobilisering bør fortsættes.

Jan Knus: støttede Christian. 1.dec. er en uafklaret og tilfældig situation, derfor bør kriseprojektet prioriteres højest. Og så fordi det giver mulighed for real-analyser.

Carsten Schmidt konkluderede, at kriseprojektet vil fortsætte indtil seminaret d. 22/23-11. Dead-line for oplæg til 2. frontbladet er d. 10.11. kl. 12.

ad 5. Enkeltfronternes holdning til parlamentarik.

Nordisk: Har besluttet at stille op, der blev ikke på mødet diskuteret hvordan FF skulle forholde sig. Platformsprogram for nordisk fronts arbejde i de styrende organer, omdelt på MM.

ST/SA: Den politiske situation er kendetegnet af en sort lærermasse der blokerer indflydelse fra studenterside. Stiller op for at forhindre andre i at tage over, men nedprioriterer arbejdet. I forhold til DSF spørgsmålet kom der modstridende beslutningsreferater, 1) "snit" styrelsen 2) ingen afklaret hold-

ring.

Musik: Har besluttet ikke at ville bruge tid lige nu til disk, men stiller blot op. Styrelsens oplæg er ikke kvalificerende til disk.

(dirigenterne ville ikke indkalde enkeltfrontsholdninger, der for ikke flere tilkendegivelser).

ad 6. Oplæg fra styrelsen.

- a) DSF problemerne (Anne Bjerregaard) (SR).
 b) præcisering af modsætningerne mellem det gule oplæg og Knus'. (Inger Rasmussen SR).

ad a) Udgangspunktet for SR's arbejde er at der er behov for et koordinerende organ på landsplan. Det har siden DSF's sidste kongres været forsøgt etableret, men uden resultat. Det kan vi ses ved utallige eksempler at DSF er inadækvat i forhold til en sådan koordinering.

DSF's forhold til forårets aktioner: skulle her deltage samt koordinere. I den forbindelse forsøgte DSF at presse en eksamensboycot ned over enkelt MO'er hvor disse havde taget stilling mod en boycot. Endvidere viste det sig at en erfaringsudveksling var umulig.

DSF har siddet og udarbejdet alternative registreringsmodeller, i forhold til adgangsbegrænsning har man ikke kunnet sætte perspektiv på.
 Der er behov for en enhedsorganisation der kan sikre fælles optræden i tilfælde af overgreb, men f.eks. i forhold til de faglige udvalg og sektorrådene har der ikke været en fælles holdning, dels p.g.a. at der heller ikke har været diskussioner overhovedet på de enkelte MO'er.

Der har været behov for at diskutere DUS, men dette skete ikke forud for DSF's udtrækken af DUS. Dette skete med formelle begrundelser og ikke indholdsmæssige uenigheder omkring den af DUS fremførte politik. Generelt kan siges, at der ikke har været enighed om en eneste beslutning i DSF, dette er ikke en abstrakt afvisning af enhedspolitikken men en konkret afvisning af DSF.

Isolationen af DSF og manglen på diskussioner som kunne gribe fat i de fundamentale problemer fik AU til at tage beslutning om først at udvandre fra et seminar hvor man skulle diskutere strategilægning, dernæst vedtog hele præsidiet at man skulle gå ud

47.

på de enkelte uddannelsessteder for at diskutere problemerne, det var der tre der gjorde.

Hele formålet med DSF kritikken er at nedbryde illusionen omkring DSF som landskoordineringsorgan. Spørgsmålet bliver her efter hvordan får FF så en landskoordinering op at stå?

Hvordan skal vi arbejde fremover? Vi bliver siddende i DSF for at afvise burokratiske tiltag men nedprioriterer ellers arbejdet. Går igang med arbejdsområder som adgangsbeholdning registrering, forholdene på AUC, samt forsøger at forholde os aktive til Råd og enkeltfronter. Det vi her kunne tage stilling til er disse opgavers fornuft.

ad b) Jan Knus har lavet et oplæg, som tilsyneladende fuldstændig har misforstået de problematiseringer og konkretiseringer, der er formuleret i det gule oplæg. Derfor nødvendigt at præcisere nogle ting.

Nu mener vi imidlertid ikke, at der i jk oplægget kun er tale om misforståelser, nej der er tale om fordrejninger, løgnagtigheder, fejlinformationer, insinuationer osv. De uklarheder, polemikker og mangelfuldheder, som der er tale om i det gule oplæg, burde ikke kunne give anledning til den slags politiske udspil mod enkeltpersoner.

Hvad jk bevæggrunde er kommer faktisk ikke frem og kan ikke læses ud af hans oplæg.

Men i hvert fald er der tale om, at der eksisterer nogle fuldstændig forskellige politiske opfattelser af, hvad der er problemerne i FF.

JK mener, at FF's politiske problemer skyldes enkeltpersoner eller den politik, som skulle være blevet udstukket af enkeltpersoner. Når folk har fungeret isolationistisk, når der for øjeblikket er en fundamental brist i det politiske informationsniveau om de aktiviteter, der foregår i fronten, så skulle det skyldes at folk har formuleret en politisk intention om selvorganisering, en intention som skulle implicere, at fronten ikke skal udvikles til en politisk diskuterende organisation. Frontens politiske problemer er altså udslag af, at folk har handlet ud fra en bevidst politisk prioritering om selvorg. og nedprioritering af frontens MM, mv.

Hvis jk mener, at dette er problemet for fronten, så er vi fundamentalt uenige. Vi mener, at frontens problemer ikke er et politisk personproblem.

En helt absurde konsekvens af jk synspunkt, er nemlig at det ikke blot er styrelsesfolk, der skal smides ud, men alle frontaktiviteter. Når du har taget st. folkene, jk, kan du gå videre til den næste aktivitet i FF. Alle de politiske aktiviteter, som er udviklet indenfor fronten er i virkeligheden udviklet udenom pol.dis. i en frontoffentlighed. De er udviklet ved at folk har selvorganiseret dem (nogle ex. skoling, fagtryk, solidaritetsarbejde, frontblad mv. for blot at nævne nogle).

Det er ikke enkeltpersoner der har formuleret en anarkistisk politik, nej det sgu fronten som formidler af politiske erfaringer, der er anarkistisk. Hvor har der indenfor fronten været taget politiske diskussioner af disse aktiviteter? Hvor har det været muligt at bryde arbejdsdelingen, som hver af disse aktiviteter er udtryk for - og diskutere sammenhængen mellem dem, få rejst problemer og udviklet erfaringer? Det sted hvor en politisk frontoffentlighed skulle udvikles (MM) har ikke kunnet fungere på denne måde, og det er et sted, hvor politiske diskussioner og erfaringer kan udvikles, vi mangler. Ex. råds og parlamentarikere - den sikringsstrategi, som fronten formulerede i 73, har vist sine begrænsninger, det er en erfaring udviklet gennem arbejdet, og det er en erfaring der er udviklet ved at vi kan se, at i florhold til en kamp mod den statslige styringsstrategi, h-plan osv., da er det parlamentariske arbejde nul og nix værd. En sådan erfaring må få nogle konsekvenser for frontens hidtidige strategi.

Men hvad var muligt, når frontens parlamentariske og rådsengagement skulle diskuteres i en frontoffentlighed, på MM, så hed det, at man skulle gøre status - man kan skrive sin hals i laser: der er ikke behov for at gøre status, der er behov for grundlæggende at diskutere frontens parlamentariske strategi, ikke som abstrakt afvisning og negation af parlamentarikken, men som en diskussion af, hvad kan vi gøre i stedet. Som en diskussion af hvad vi kan stille op overfor den statslige planlægning. Når vi udstikker en parole om selvorganisering, så er det en fremskrivning af en allerede eksisterende situation indenfor fronten, samtidig med at det er en politisk parole, der er vendt mod de bureaukratiske tendenser, altså tendenserne i retning af at gøre frontens problemer til politiske personproblemer. Det er som modvægt mod disse tendenser, at

vi mener, at parolen om selvorganisering - og som altså er frontens problem - er hvordan der af og for disse selvorganiserede aktiviteter kan udvikle sig kollektive organiseringer, hvor de enkelte aktiviteter kan diskuteres politisk og blive sat ind i sammenhæng med hinanden, det vil også sige, hvordan arbejdsdelingerne indenfor fronten kan overvindes, som betyder at folk overhovedet ikke er informeret om, hvad der foregår, hvor mange har f.eks. kendskab til arbejdsgrupperne, som ff-folk deltager i, med Sak, hvordan kan erfaringerne herfra formidles til hele fronten.

Det stiller nogle krav til folk, som arbejder individuelt og i enkeltgrupper, nemlig at diskutere og tænke igennem, hvordan det arbejde, man går og laver kan tænkes ind i en helhedssammenhæng, hvordan det kan formidles til andre så andre kan bruge det. - og det stiller så nogle nye krav, nemlig at formidlingen til andre ikke består i, at vise hvor godt man kan sit begrebsapparat, men formidlingen skal sikre en bevidstgørelse af folk, det skal være noget som folk kan bruge (og man kan sgu ikke bruge en viden om at andre kan sit begrebsapparat til noget som helst.)

Vi mener, at de eksisterende frontoffentligheder er helt utilstrækkelige (altså medlemsmøderne - der er parl.). Fra rådet lægges op til at vi selvfølgelig mener, at vi er bundet af frontbeslutninger - men karakteristisk, at fronten ikke har kunnet tage nogle politiske beslutninger, - derfor væsentligt at diskutere, hvilke kollektive offentlighedsformer der alternativt kan udvikles.

Pkt. 7. Diskussion.

Jan Knus - Bevæggrundene bag artiklen i FB 4 er formulerede i artiklen. Den 1) Tjener som information om styrelsens politikudvikling. 2) Kan således sikre en diskussion i FF fremover af alle frontaktiviteter. 3) Argumenter for kritik af politikudviklingen i det gule oplæg. 4) Argumenter mod en udtrækning af de parlamentariske diskussioner, således at de ikke kommer til at være hele efteråret. 5) Opfordrer til en afklaring af, om der eksisterer front-usolidariske meningsforskelle indenfor FF. - Mener at indholdsmæssige diskussioner stadig bør foregå indenfor FF. Og politiske diskussioner har foregået i fronten siden 68, på MM og andre møder og i FB.

Christian Hjort. - En diskussion om det gule oplæg ctr. Jan Knus vil være pinlig, fordi begge er polemiske og iøvrigt intet nyt indeholder om DSF-kritikken (som er 2-3 år gammel) og statsmagtskritikken. Jan K. Overtager ukritisk FF som den er. Det gule oplæg formule-

50

rer frontproblemer, som er kendte, eks. "at man skriver sig ud af problemerne). Men der er en kerne i det gule - en kritik af hierarkiseringerne og den akademiske form, som præger både FF og skolin-gen. - Efterlyser kommentarer til skolings-struktur-oplægget (FB 3) som er fornuftigt.

Per Jauert. - Det er ikke pinligt at diskutere styrelsens forvaltning af dens mandat. Inger Rasmussens oplæg viste, hvad det er, man gør - udtrækningen af DSF præsidiat blev ikke diskuteret i FF. og DSF-kritikken i Studenterbladet er ikke før publicering blevet fremført i hverken FF eller Rådet eller hum-rådet. Inger R's bemærkninger før var reelt en negation af dette møde. De tre's praksis har været omgælgelse af FF.

- Spørgsmål til styrelsesmedlem 1) Hvorfor trak man sig ud af præsidiet uden diskussion i FF. 2) Hvorfor udarbejder man den nævnte 100 s. kritik af DSF uden at sikre sig konsensus herom i FF. 3) Hvorfor henvender man sig til (den borgerlige) presse med kritik af FF og DSF, uden diskussion heraf i organisationerne. 4) Hvorfor uddelte man alene det gule oplæg på DSF-præsidiemødet, som formulering af FF's politik.

Karl-Erik Schøllhammer. - Per siger, at DSF kritikken er en kritik fra top til top. Det er rigtigt, fordi SR har været nødt til at forholde sig til dette problem. Kritikken er gammel - Inger trækker sig, fordi det er blokerende for SR's arbejde at skulle forholde sig til DSF hele tiden. Det er nødvendigt at tage denne diskussion op nu, så den ikke bliver blot retorisk som hidtil. Arbejdspresset i præsidiat nødvendiggør nedprioriteringen af DSF-arbejdet. I stedet vil vi samarbejde med DSF-mo'erne her i byen. Og med AUC og Odense. - Ad pers sp. 2) Vores 100 s. kritik er en nødvendig opsamling af den tidligere DSF kritik. Den offentlighedsform, vi har valgt at føre kritikken ud i er bestemt af vanskelighederne ved at føre DSF kritikken ud på Mo'erne.

Inger Rasmussen. - Ad Pers sp. 1) Det var det eneste rigtige at gå ud og diskutere i Mo'erne decentralt, jfr. Annes eksempler om DSF. Grundlaget har været en kritik af DSF's politik i 70'erne, bestemt af RUC-modellen. DSF er ikke sensitiv over for de problemer socialistiske og ikke-socialistiske studenter står i, hvilket konkret slår igennem i umuligheden af at koordinere gennem DSF. Vi vil igangsætte processer som kan starte omlægningen af en forfejlet politik. Ad sp. 3) Det er ikke første gang, der har været censur i Studenterbladet. Og det har været nødvendigt at få information ud

54.

om de reelle problemer. - Dette må nu diskuteres i FF. Spørgsmål til Per J. Hvad er dine alternative ideer? Mogens Hegnsvad. - Per J. kan ikke bare referere til MM som FF's offentlighed. Der er konsensus for at betragte MM som inadakvat som politisk offentlighed.

Ole Marquard. - Det gule oplægs 1. halvdel er en fornuftig vurdering af FFs politik. Det væsentlige er, at det gule oplæg mener, at politik er historisk overhalet. "Parlamentariske illusioner" har dog aldrig eksisteret inden for FF, man har bare kortvarigt redet på liberale bølger. DSF kan kun forholde sig taktisk - det nye er oplægsskrivernes ideer om total afholdelse fra taktiske alliancer. Men - hvor findes den mågtbasis, som kan formulere det gule oplægs ultimative socialistiske krav til uddannelserne. Ole Frydensberg. - Den politiske offentlighed i fronten er ikke kun et organisationsteknisk problem. Knus bruger faktisk det reelle fravær af offentligheden til at angribe kammeraterne i DSF. Reelt foretager disse enkeltpersoner strategiudviklinger og overskridelsesforsøg overfor offentlighedsformer (det gule opl.). Videre må vi i dag diskutere konsekvenserne af DSF-folkenes strategiuvikling (som er defacto, som så mange andre frontgruppers) og DSF-analyser. Styrelsen har formodentlig foretaget et sådant kritikudviklende arbejde. DSF bryder ikke sammen, selv om AU nedprioritere arbejdet, men det får betydning for de arbejdsområder, der defacto er nedprioriteret (Registrering og adgangsbegrænsning). Asger Jepsen - Dette skal ses i forlængelse af Christian Hjorts og Ole Marquards indlæg. Der rejser sig to problemer:

- 1) Hvilke politiske muligheder har vi ? og
- 2) Hvilken betydning har DSF i forhold til disse muligheder?

I den nuværende situation fordrejes problemerne ved offentligheden omkring og kritikken af DSF, DUS bruddet m.v. Hvis vi ser historisk på det, havde vi fra 68 og fremefter en periode, hvor vores (socialistiske) krav harmonerede med spidskapitalens, således at forskellige progressive studenter kunne føre vores politik igennem. - Situationen i dag er derimod således, at et sådant arbejde ikke er muligt, dvs. DSF kan ikke idag være fremmede for en socialistisk politik, hvorfor vi må orientere os mod andre fora, hvor der går diskussioner om en socialistisk strategi, f.eks. tidsskrifter, forlag etc.

DSF-problematikken må ses ud fra diverseres frustration over mangel på politisk praksis, hvorfor de søger at udlede en ud fra DSF-kritikken.

10 52

Forsøget på at oparbejde den politiske praksis, må istedet orientere sig mod mellemlagene.

Peter Sperling - DSF er/har været/vil vedblive at være et bureaukratisk organ, hvorfor det er tåbeligt at trække sig nu. DSF må istedet bruges som det, det er, nemlig et taktisk organ, hvor man kan få ført så meget igennem, som den aktuelle situation tillader. Dermed er det en sjofelhed at lade sig indvælge, og efter en stund så at blive sur, og derefter udlevere DSF på et sølvfad som et umuligt forum for en socialistisk politik. Man burde have forstået, at det var umuligt pga. DSF's bureaukratiske karakter.

Per Jauert. - Der blev ikke svaret på mine spørgsmål til styrelsen. Til Mogens H.: Uenig om at MM skulle have været et dårligt forum for kvalificerende debatter. MM må og skal stadig fungere som FF's øverste myndighed. - Derfor må MM også være i stand til at tage stilling til følgende spørgsmål:

- 1) På hvilket grundlag skal styrelsens forholde sig til DSF?
- efter det gule oplæg, eller hvad?
- 2) Hvordan skal styrelsen forholde sig til høringsstema?
- 3) Hvordan skal styrelsen forholde sig til den ekstraordinære kongres, der må blive resultatet af høringen?
- 4) Hvad er DSF-folkenes kompetance?
- 5) Hvordan skal styrelsen forholde sig i forhold til front grundlaget?

Jan Knus. - Mangiede stadig respons på min kritik af politikgrundlaget i det gule oplæg. Hovedopgaven i følge dette skulle være at (s. 21 i FB 4) at vi skal udvikle arbejderklassens strategi for nedbrydningen af de borgerlige uddannelser. Hvornår og hvor var løbeseddel blevet diskuteret decentralt? - Var det således, at selvorganisering kun skulle foregå inden for SR/styrelsen? - Tendenserne er anarkistiske.

Per Stenberg. - Uenighed om tolkningen af beslutningen på DSF's strategiseminar, om at gå ud på de enkelte niveauer.

Christian Hjort. - Diskussionen kan og må ikke dreje sig om, hvornår vi skal trække os fra de forskellige organer. Problemer må være, hvordan vi internt styrker fronten, således at vi kan trække os på et kvalificeret grundlag, - et grundlag vi ikke har i dag.

Inger Rasmussen. - Til Peter Sperling: Korrekt at DSF er bureaukratisk men DSF har faktisk på et tidspunkt fungeret koordinerende, eks. i forhold til andre uddannelsesinstitutioner her i Århus. Desuden synes der hos mange at ligge en illusion om at "DSF egentlig

53.

er meget progressiv" - hvilket bare ikke passer, idet DSF med sine taktiske manøvrer, optræder med en direkte højrepolitik. Slutteelig AUC hvor DSF's politik har medført en hæmning af det studentepolitistiske arbejde. - Det gule oplæg er ikke grundlaget for SR's politik. Kristian Græsborg. - Spørgsmålet er, hvordan sikrer vi os, at DSF, som interesseorganisation, ikke modarbejder en basisorganisering, hvilket reelt er sket ved forskellige bureaukratiske tiltag, koncentret på psykologi, og dansk - dette skal kritiseres konkret og vedvarende.

Et syvpunktprogram blev opstillet af Anne Bjerregård, - men pga. tidspres blev det besluttet at skyde den videre diskussion til på fredag. - Syvpunktprogrammet vil yderligere blive udarbejdet og omdelt af styrelsen.

REFERAT AF FAGKRITISK FRONTS MEDELSMØDE D. 7. 11. 75.

DAGSORDEN.

1. Valg af dirigenter: Per Bjørn Grove og Mette Risak.
2. Valg af referenter: Per Riis, Peter Deleuran og Per A. Sørensen.
3. Kommentar til uddalte oplæg (se bilag 1 og bilag 2, til referatet).
4. Diskussion og beslutninger.
5. Praktiske konsekvenser af pkt 4.
6. Orientering om ROC (punktet udeblev p.g.a. tidsmangel).
7. Evt.

tian Græsborg (Styrelsen) præsenterede SR-resolutionen: Præsicerer papirets hovedsynspunkter, der samtidig er udgangspunkter for styrelsens arbejde: 1. opbygge en strategi for det fagkritiske arbejde, muligheden for at kunne arbejde ekstrainstitutionelt efter den statslige politik gennemslag. Skulle kunne arbejde uafhængigt af modsætningerne i den statslige politik. Vores politik kan ikke bygge på den statslige politik som basis. Kampen på institutionen kan ikke forhindre gennemførelsen af den statslige uddannelsespolitik.

2. Arbejderklassen den reelle emancipatoriske faktor også i forhold til udd.sektoren. Aktuelt vigtigt at arbejderkl. anvender udd.sektoren i klassekampen. Dette punkt skal vurderes i forhold til sidste MWS standpunkt: arbejderklassen kan ikke aktuelt forholde sig til udd.systemet.
3. Krisens karakter og perspektiver. Systematisk undersøgelse i udd.sektoren.
4. Vigtigt at føre politik i forhold til mellemlagene, erhvervsfunktion. 1-4 giver muligheden for at vurdere det hidtidige fagkritiske arbejde. Nødvendigt i PF.

J. Møller: præsenterede sin og Jan Knus' forslag: det er nødvendigt at formulere en M-resolusion fordi de diskussioner, der har kørt repræsenterer mere end styrelsens linje, der blot er én blandt mange. Men denne diskussion kan kun føres, hvis der også foreligger et formulert alternativ. Derfor opridses vi fronten problemfelter:

1. Formuleringerne af de politiske standpunkter er generelle og abstrakte, f.eks. omkring 'enhedsorganisation'. De er det af pladsmæssige grunde og fordi det faktisk er diskussionsfelter i fronten.
2. Hvorledes skal resolutionens struktur forstås? Den er bygget således op:

a. heri skitseres opgaverne sådan som de foreligger for fronten. I forhold til disse opgaver må der være konsensus i fronten. De er ikke prioriteret i vores resolution fordi netop prioriteringen er udtryk for den politiske diskussion, der føres i fronten og skal føres. Prioriteringen skal diskuteres i AU, MM, seminarer og i lokalfronterne.

b. Det andet afsnit repræsenterer ting som der er politisk forståelse for og konsensus på. Stillingtagen til de organisatoriske sager er desværre abstrakt formuleret, men der foreligger en beslutning fra forrige MM om organisationsstrukturen.

c. Omsamling af de sager, der er uoverensstemmelser på idag. Det er vigtigt og korrekt at markere en kritik af folks praksis. Dog mangler der en fremhævelse af de politisk fornuftige sager, som de også har fået.

Denne resolution skal ikke forstås som og er ikke en støtte til DSF-teknokraterne. Vi har sat den sådan op, fordi det er nødvendigt med en beslutning i fronten fordi vi ellers ikke kan afklare de egl. politiske problemer, som er ridset op i I. Det er nemlig de indholdsmæssigt afgørende problemer.

D I S K U S S I O N E N:

Inger Rasmussen: (SR) imod CCM. Hans resolution uafklaret: 1. rækken af arbejdsopgaver er uprioriteret, 2. kritikken nævner ikke front-folks arbejde i FU, SR osv - kan fronten ikke godkende deres praksis? 3. Ps organisationsform er uafklaret, problematiseringen er ikke taget op. 4. Hvad menes der med DSF som enhedsorganisation? 5. SR-afsnittet springer problematiseringerne over, f.eks. isolationen. 6. Hvorfor opstiller vi nu? 7. Vi mener omvendt at det er fronten der skal kritiseres ikke vores politik.

CCM: imod Inger R: 1. Vi kan ikke foretage en prioritering. Det er indlysende frontens opgave. 2. Politik i forhold til ikkecentrale organer i SR er en opgave for især lokalfronterne. 3. Vi præciserer at organisationsformen er afklaret i en 3-4 mdr. - en diskussion heraf vil være direkte blokerende for en nødvendig politisk udviklingsproces. 4. Enhedsorg: SR er en enhedsorg. på interesseniveau. Det betyder selv sagt ikke at studieordningen på nordisk kan bestemmes derfra. Men at de ting man kan enes om kan man have en politik på el. ingen. Fortsæt eller brud. 5. Isoleringen af rådsfolk skal selv sagt ikke lægges på is. 6. Problematiseringen af det parlamentariske arbejde må slås fast. 7. Selvfølgelig skal fronten kritiseres. Det relevante er hvad skal være afklaringsprocessen?

John Poulsen/Niels Christensen: efterlyser begrebsafklaring. Adskillelse mellem parlamentarisk og extraparlamentarisk arbejde er kunstig for front-folk.

CCM: Problemet er, at der faktisk føres en politik som der ikke er (?) basis for i fronten. Resolutionen må ses i sammenhæng med samtlige papirer op omkring seminaret (MFG, kritikken af parlamentariske oplæg m.v.) Og ikke kun i forhold til det gule oplæg

Ad enhedsorganisation: Hvis en enhedsorganisation blokerer for politikudviklingen, så må den sprænges, hvis det altså kan begrundes. Ellers kamp for at vende organisationens politik. Det der skal diskuteres er: Har der været ført en rigtig politik - det skal diskuteres før vi snakker om fremtidens politik.

Inger Rasmussen: Svarene er utilfredsstillende. Er kritikpunkterne besvaret? CCM forholder sig til situationen for 2-3 år siden, men den er forandret idag! Det er det der skal tages stilling til, derfor nedprioritering af DSF-arbejdet.

Karl Erik S.: Imod CCM. Resolutionen er en kritik af en allerede ført politik. Vi vil have den kritik: En politisk kritik af styrelsens arbejdsopgaver i DSF. Ad pkt. III i resolutionen: Hvad vil organisationsloyalt egentlig sige?

Med nedprioritering menes: Ikke standse en politikudvikling. Man nedprioriterer DSF, fordi vi vil ud over det centrale niveau.

Per Riis: Vi har satset for meget på det centrale. Basisorganisering er vigtigst. Arbejdet skal nedprioriteres.

Chr. Hjort: DSF-kritikken er af begrænset betydning. Hvor langt når kritikken egentlig ud? Frontorganiseringen er det vigtigste! Er vi ved at banke Komm.S op af jorden eller hvad? Hvilket forum er det vi sender kritikken ud i? Vi skal udvikle en socialistisk organisering. Vi skal ikke klippe linjen til DSF. Vi skal bygge fronter til at trække os tilbage til. Hvor står fronten; det er vigtigt. Hvilke muligheder har fronten udenfor AU?

CCM: Støtter Chr. Hjort. DSF og front er ikke det samme. Spørgsmålet er: Hvilken politik skal fronten føre? Vi kender den ikke, men vi kender argumenterne. Er den førte politik frontens politik, skal vi konfirmere en praksis, der allerede er kørt? Er bladoffentlighed den rigtige politik? Man skal ikke lave politikudvikling i DSF, men kan DSF instrumenteres for frontens interesser?

Kristian Gr.: Imod CCM. Det er afgørende er argumenterne. Der skal tages stilling til disse sager, dvs. politisk indholdsmæssigt. Før kan man ikke kritisere. Vi skal forholde os til registrering, budgetnumreninger DUS, osv

Karl Erik S.: Politikken findes i de konkrete sager.

Chr. Hjort: CCM taler som om alt er muligt. Hvordan kan man instrumentalisere DSF?

Svend Erik: (SR) støtter Chr. Hjort. Det er ukorrekt at fronten ikke er informeret. Det egl. problem er at forholde sig til diskussionen o. fagkritikken. Uenighederne skal ikke dusses ned.

Inger Rasmussen: Det er ikke muligt at behandle oplæggene som alternative, fordi det ene er uklart.

Ole M.: Hvad er perspektivet i styrelsens politik. Det er uklart. Man be-skylder DSF for ting og sager, som ikke er DSF's skyld. Strategien skal ikke eksklusivt afhænge af modsetningerne i statens politik, men: Hvilken indflydelse kan vi få i og gennem DSF? Kan vi forsvare os i DSF så skal vi gøre det. Er DSF sat ud af spillet? Det ved vi ikke - og en henvisning til ROC kan indlysende ikke bevise det.

referat af medlemsmøde 7/11 (efter pausen) fortsat:

Peer E.: formulerer, at han ikke er helt med på, hvad der skal tages beslutning om.

John P.: foreslår at der bliver afholdt et separat beslutningsseminar.

Karl-Erik: spinkelt grundlag at tage beslutninger på. Oplæggene har været arbejdsrapporter - kritikken af den har ikke været so-lidarisk - men polemisk. 7-punktsprogrammet dækkede spon-tane arbejdsopgaver.

Jan Knus: Resolutionsoplægget forudsætter diskussion. Der har været mange diskussioner i FF i de forskellige grupper.

Anne Bj.: Der kan ikke tages beslutninger. Organisationsformerne kan ikke indløse arbejdsopgaverne. Ingen modsætning mellem "det gamle og de foreliggende oplæg. Modsetning: at vi skal overtage de borgelige institutioner (jævner Jan K's op-læg)

Asger Jøp.: Vi skal foretage tendensafstemninger. Diskutere punkt 1 i resolutionsforslaget og tendensafstemme. Gider vi at høre mere om DSF? fronten har ingen politik på det. Hva med ad-gangsbegrænsning?

Afstemning: tema: skal vi træffe beslutninger? ja 48
eller ikke nej 52

Diskussion om tendensafstemning:

Chr. Hjort: Hvad skal der stemmes om? Det er uklart og uafgjort.

Niels Chr: hvorfor vil rådsfolkene ikke have beslutninger.

Carsten S: der foreligger i punkt 1 arbejdsfelter, der har været indholdsbestemt og praktiseret i over et år. Var det ikke på tide, om MM forholdt sig til disse?

Efter kaos, råberi, opfordring til øldriknik hvis beslutninger alligevel ikke kan tages, beslutter MM at tage afstemningen om.

skal vi træffe beslutninger ja 87
ikke nej 7

Der stemmes om afsnittene eet efter eet i resolutionsforlaget. Afsnit (punkt) I:

Carsten S. Det er afklaringsfelter. anbefaler, at man stemmer for.

Chr. Hj. Bakker op. Vigtigt med mellemagsdiskussioner/problematik erfaringsformidling over det arbejde der kører allerede.

Pinn Gr. Støtter. Vigtigt med det antiimperialistiske arbejde. Det skal opprioriteres.

Hans Erik: Godt problemkatalog. Men vi mangler de politiske retningslinier.

Carsten S. (til Asger Jep.) AU har taget initiativ (portugalarbejdet) AU kan dog ikke lægge grundlaget. Praksis må danne grundlag for egentlig beslutning.

Pkt I vedtages - ingen stemmer imod. (Er indrammet i bilag I).

Pkt II:

Efter en del snak frem og tilbage falder punkt II væk, fordi det ingen indholdsmæssig eller politisk betydning har, at vedtage de formuleringer, der allerede er indeholdt i Pkt I.

Pkt III:

Karl-Erik: SR-platformen er alternativ til punkt III i resolutionsforslaget.

Jan Knus: Hvis punkt 1 godkendes, skal arbejdet udføres solidarisk i forlængelse af det punkt II, der blev forkastet.

CC Møller: Diskussionerne skal føres i fronten, for at politikudviklingen kan fastholdes - i alle organer. Skal arbejde på at andre DSF samtidig med, at vi forholder os solidarisk.

Jan K: Diskussionen skal føres for politikken gennemføres. Ikke som i Inger R's tilfælde.

Svend-Erik: Beslutningen er diskuteret i alle råds-forumner.

Jan K: Hva med den offentlige polemik (minavisen, studenterebladet)

Kristian G. Der er truffet beslutning på et fællesrådsmøde.

Karl-Erik (til Jan, der hævdede, at kritik af rådets praksis blev holdt borte fra DSF) Præsidiat havde alle oplæg. Men der eksisterer ikke flere frontblade, så alle kunne ikke få på det tidspunkt. (Kritikken var heri).

Ole P: To forskellige tolkninger i forhold til pkt III. 1. Ikke en offentlighedsproblematik, men en problematik om politikken i DSF.

Haakon L: hvis pkt III godtages, er det et tilbagefald fra før mobiliserings-

Ole M: Modsetninger mellem første og anden halvdel af rådets formuleringer. Foreslår at første halvdel afgrænses separat.

Gerd. I: ørkesløst.

Chr. Hjort: Forsøger at præcisere, hvad der er sammenhængen i punktet (rådsfolkene) At nedprioritere det centrale arbejde i præsidiat er ikke det samme som at nedprioritere det politiske arbejde i DSF. Men formuleringen er klar.

Der stemmes om hele formuleringen.

	for 63
	imod 52
	stemmer ikke 24

{ Denne formulering er indført i en stiplede ramme i styrelsens oplæg (Oligi)

Carsten S: påpeger, at de 24 der ikke stemmer vil kunne få indflydelse, hvis temet blev delt op, som Ole M. foreslog og fastholdt. Vild balance. Råben og skrig. CC gød olie på bølgerne og forklarede at det var svært med det her procedurelle demokrati, det havde han oplevet i 1970'erne osv. Altså:

Hvem går ind for at punktet spaltes op og afstemmes?

58 går ind for det
52 går imod.

Så stemmes der om første helmening:

for: 52

imod: 62.

{ Indklammeret i en
kantet parentes.
(Jvf. bilag II).

Så var det meningen, at der nu skulle afstemmes om resten og derefter punkt III i resolutionsudkastet, men en del havde allerede hektiske pletter på kinderne og en del var kullet ud og var gået hjem. Så det blev ikke til noget.

CC Møller: la os få et oplæg fra styrelsen ang. udd.pol.

Kristian G: ja, der er stigende interesse i fronten for rådets politik. Mere af samme slags.

Anne Bj\$ kritikken af DSF kommer først ud i fronten til diskussion.

CC MøL Ska DSF'arbejdet fortsætte på samme facon?

Inger R: Jæ tækker mig fra presidiet.

Cle M\$ Pjæt: Fronten skal desuden køre med lav profil.

Inger R: Vi går ikke før vi har taget diskussionen, men vi vil ikke ha en ekstraordinær kongres på spørgsmålet.

Karl-Erik: Det er et spinkelt arbejdsgrundlag "at køre med lav profil" - vi har varet offensive i et halvt år.

Kristian H: Vi må forholde os differentieret til, hvordan man kører ud i forhold til de enkelte medlemsorganisationer og offentligheder.

Calle: Vi har taget en vigtig beslutning: der var klart flertal for punkt I. Næste gang (seminar 22-23/11 går vi igang med krisen).

FORSLAG TIL MEDLEMSVÆKSTRESOLUTION

I. Fagkritisk Front vil i den kommende tid arbejde på afklaring af følgende politiske problemstillinger (opstillingen er uprioriteret):

- udviklingen i den statslige uddannelsespolitik og socialistiske kammmuligheder heroverfor.
- i forlængelse heraf konkretisering af de parlamentariske arbejdsmuligheder og opstilling af program, som specificerer Frontens betingelser for deltagelse i parlamentarisk arbejde.
- studenternes samfundsmæssige placering ("studentekategorien") og interesserorganisationens politiske status og opgaver, specificeret til Studenterråds- og DSF-arbejdet.
- mellemagenes og deres organisationers status indenfor det kapitalistiske samfund i dag. ("mellennagsproblematikken")
- de politiske arbejds- og organiseringsmuligheder i forbindelse med akademiske erhvervsfunktioner, herunder problemerne omkring en socialistisk politisering af arbejdspladse akademikere.
- den videre politisering og praksisorientering af skolen og det fagkritiske arbejde, herunder problemerne omkring udviklingstendenserne i den institutionaliserede fagkritik.
- videreudvikling af solidaritetsarbejdet og afgrænsning af eksterne politiske opgaver (herunder fagkritiske) i forhold til delc af den danske arbejderklasse.
- i tilknytning hertil og til mellemagsproblematikken: socialistiske politiske alliancemuligheder for Fronten.
- Front-agit-prop'ens indhold og former, reflekteret i forhold til Frontens/Tagfronternes aktuelle politiske udviklingsniveau. (Herunder også Frontbladet og Fagtryk).
- grundlaget for antiimperialistisk agit-prop- og solidaritetsarbejde (herunder dettes relationer til fagkritisk arbejde). Aktuelt højrelevante områder: Portugal, Angola, Chile, Spanien.
- Frontens aktionsprogram for et eventuelt undervisningssammenbrud på humaniora til februar.
- udvikling af et kriseprojekt for Fronten. (Hører sammen med det foregående, men skal udvikles uanset om der sker undervisningssammenbrud.

II I forhold til disse afklaringsopgaver præciseres det at Fronten godkender den praksis og de udviklingstendenser, som aktuelt udfoldes i forbindelse med skoling, solidaritetsarbejde (herunder etablering af Frontfond), studentermobilisering mod statens aktuelle uddannelsespolitiske indgreb (herunder opbygningen til 1. december-situationen), Fagfronternes politiske og organisatoriske udvikling, Frontbladet, Fagtryk.

ændret til "besluttet"

I forlængelse heraf præciseres det at Frontens organisationsform(er) betragtes som afklaret for de kommende 3-4 måneder (jfr. MV-beslutning den 3. 11 - 75). Det betyder også, at de centrale frontgrupper og aktivgrupperne ikke besidder et suverænt politisk mandat, men at de (1) forelægger en politisk arbejdsmulighed til diskussion og iværksættelse og (2) udvikler en foreløbig praksis, som lægges frem til kritik, diskussion og beslutning, når der eksisterer et tilstrækkeligt erfaringsgrundlag.

III Derimod må Fronten tage mere specificeret stilling til forholdene omkring følgende aktuelle arbejdsområder:

- DSF. Fronten støtter i den nuværende situation DSF som enhedsorganisation for studenterne. Fronten er ikke på Århus Universitet bundet af den centrale DSF-politik, ligesom Fronten vil arbejde for en socialistisk politisering indenfor DSF (jfr. pkt. I). Frontens eventuelle DSF-aktive medlemmer vil i den aktuelle situation arbejde organisatorisk loyalt i forhold til DSF som enhedsorganisation.

- Studenterrådet. Fronten vil i SR arbejde for optimal støtte til Frontens politik (jfr. Frontens politiske grundlagspapirer og senere, på MV, AU og seminarer, fastlagte generelle retningslinier og politiske handleansninger). SR skal støtte Frontens fagkritiske intentioner og arbejde, det kan medvirke i forhold til kommende studentermobiliseringer, og det kan fungere som studenternes organisatoriske udtryk i forhold til arbejderklassens fagforeninger (jfr. på den ene side områder som uddannelsesstøtte, studenternes erhvervsar-

bejde, socialhjælp, adgangsbegrænsning og lign., og på den anden side de situationer med generel mobilisering i arbejderklassen). Fronten arbejder for en styrkelse af SR's centrale og decentrale organer og for formidling af politikudviklingen i forhold til studenterne i fagene. Frontens SR-aktive medlemmer vil i den nuværende situation arbejde organisatorisk loyalt i forhold til SR som enhedsorganisation. - I forhold til Fronten skal de SR- og styrelsesaktive frontfolk i særlig grad bidrage til Frontens politikudvikling på interessekampsspørgsmålet.

- Universitetsparlamentarik. Fronten betragter aktuelt universitetets styrende organer som et politisk arbejdsfelt relateret til Frontens øvrige og væsentligere arbejdsområder. I konselvns heraf opstiller Frontmedlemmer til det kommende styrelseslovsvalg.

Fronten ser det således ikke som sin aktuelle opgave at svække SR/DSF som (studenter)interessesorganisationer, alment at fremme de socialistiske studenters udtræden af universitetets styrende organer eller i al abstrakthed at "nedbryde det boryerlige universitet".

Det betyder ikke en accept af den hidtil førte praksis. Den skal tværtimod kritiseres. I Fronten, i SR, blandt studenterne. Men grundlaget for en sådan kritik skal udvikles politisk-strategisk i Front-sammenhænge.

Det ligger heri, at Frontmedlemmer fremover vil bidrage til politikudviklinger i Fronten og derefter praktisk udføre Frontens politik, samt at fravigelse fra en formuleret Frontpolitik vil føre til kritik i Fronten af de pågældende medlemmers praksis. Eventuelt med politisk-organisatoriske konsekvenser til følge (overflytning til andre arbejdsopgaver, fratagelse af politiske arbejdsopgaver, - som sidste mulighed eksklusion). Fronten skal, under kritisk bearbejdning af vores historiske erfaringer, fastholdes og videreudvikles som også central og politisk koordinerende organisering.

Indenfor SR-politiske og parlamentariske opgaver anses det for tilstrækkeligt at udstikke retningslinier for Frontfolks arbejde og der-

64.
efter overlade (detail)udformingen til de politisk skolede kammeraters vurderingsevne og politisk-organisatoriske solidaritet overfor Frontens arbejdsgrundlag.

På baggrund af de her fremførte positioner må Fronten tage afstand fra den politik og praksis, som visse kammerater har udfoldet i og ud fra SR og DSF, ligesom vi må kritisere deres i den forbindelse manglende politisk-organisatoriske funktioner i Fronten.

Det står ikke i modsætning til, at den af disse kammerater fremlagte kritik af Fronten (og af SR/DSF hhv. universitetsparlamentarikken) vil finde sted. (jfr. igen pkt. I).

Forslagsstillere: Jan Knus, C.C. Møller

Resolutionen bringes, hvis den vedtages i denne eller en eventuel ændret form, i Frontbladet (på fremskudt plads), udtrykker Frontens aktuelle politiske position og gøre til genstand for diskussion blandt Frontens medlemmer (evt. også formelt i Fagfronterne).

Forslag til arbejdsplatform for styrelsens arbejde fremover.

Vi forsøgte på sidste MM at opstille et arbejdsprogram som fronten skulle tage stilling til, og som kunne afstikke nogle generelle retningslinjer for vort fremtidige arbejde. Dette arbejdsprogram var det ikke muligt at tage stilling til på daværende tidspunkt.

Vi vil i dette papir opstille hvad vi mener må være de generelle overvejelser for vores arbejde, samt konkretisere hvad dette må have af konsekvenser for frontens og styrelsens arbejde fremover.

Vi mener, at dette er den korrekte måde at tage de nuværende problemer og modsætninger, som ligger indenfor fronten omkring forholdet til de parlamentariske organer og interesseorganisationerne op på, fordi

- det drejer sig om at få opbygget de aktiviteter, som peger udover vores hidtidige strategi og praksis

Overordnet kan det siges, at udgangspunktet for arbejdet fremover må være: Hvordan sikre vi (fronten) den optimale mobilisering og politisering af de studerende, set i relation til opbygningen af en konsistent socialistisk politisk indover mellemagene. Og hvorledes kan vi i denne politisering anvende interesseorganisationen, der på nuværende tidspunkt stadig må vurderes at have en politisk relevans.

Det er styrelsens opfattelse, at muligheden for at sikre de kritiske aktiviteter indenfor det parlamentariske arbejde fremover vil være yderst begrænset; det er endog sandsynligt at en stor del af den allerede eksisterende institutionaliserede fagkritik vil blive smadret.

Det må altså drøjes sig om at sikre de kritiske aktiviteter fastholdelse

- 1) uafhængigt af hvilke muligheder vi har via det parlamentariske arbejde
- 2) og gennem en politisering af de studerende.

Hvis denne politisering imidlertid skal have højere prioritet i frontens arbejde fremover, er der hermed også sat nogle betingelser for frontens arbejde.

Rådet vil som interesseorg. hvori der indgår frontfolk, ikke isoleret være i stand til at foretage dette politiseringsarbejde. Dette skyldes

- 1) dels den logiske begrænsning som ligger i at rådet er defineret som en

interesse-organisation, der skal varetage alle studerendes privilegie- og interessekrav

2) dels de historiske begrænsninger a) at rådet traditionelt skal varetage parlamentarisk koordinering b) at der er fundamentale forskellige politiske opfattelser indenfor Rådet (komm.S, KFVL, FUF osv.) m.v.

Det må derfor fremover være en væsentlig opgave for fronten at forholde sig politisk perspektiverende til de aktiviteter, som rådsfolk hidtil har udføret. Socialisternes indgåelse i interessekampen samt interessekampens overskridelse må primært føres konkret i forhold til studenterne decentralt på fagene. Dette, samt den konkrete udd.pol. situation tvinger frontfolk alment til at forholde sig dels til analysearbejde omkring disse problemstillinger, men vigtigst, til et politisk/organisatorisk arbejde ind over denne interessekamp (jvf. skolingsstrategien).

I det følgende vil vi konkretisere hvilke arbejdsopgaver vi mener fronten må varetage, dels udenfor Rådet, dels indenfor Rådet (styrelsen).

UDENFOR RÅDET:

- 1) Bidrage til udviklingen af socialistiske strategier overfor uddannelsessektoren.
 - 2) Igangsættelse og intensivering af agitprop arbejde i forhold til studentermassen om udd.politiske problemer.
 - 3) Hvilket involverer a) aktuelle analyser af den statslige udd.pol. (registrering, adgangsbegrænsning, ændring af styrelsesloven, løn og bolig m.v.) b) med henblik på udarbejdelse af løbesedler, pjecer osv. c) sikring af optimalt inf.-niveau - omstatslige udspil og om bevægelserne blandt studenterne på udd.stederne - overfor udd.stederne (mellemd., EFG, Gymn. og HF, Folkeskolen og de videregående udd.) med henblik på d) at udvikle en koordinering på et socialistisk grundlag med disse udd.steder.
- Disse opgaver må diskuteres i fronten med henblik på hvorledes de kan organiseres og videreudvikles.

INDENFOR RÅDET (STYRELSEN):

Ang. det parlamentariske arbejde: Styrelsen skal koordinere det parlamentariske arbejde på en sådan måde, at det kan indgå i en politisering af studenterne. Styrelsen skal løbende indgå i og initiere politiske diskussioner om det parlamentariske engagement, i den forbindelse skal styrelsen orientere om den politiske situation på AUC (f.eks. ved udarbejdelse af en pjeces omkring fælles bekendtgørelsen) og orientere om den politiske situation på RUC (f.eks. ved afholdelse af møder, udarbejdelse af løbesedler m.v.)

Ang. forholdet til fagrådene: Styrelsen skal stadig fremover varetage koordinering

ringen af og information om de uddannelsespolitiske problemer. Styrelsen arbejder videre med adgangsbegrænsningsproblematikken, med studentregistrering, med styrelseslovsændringerne m.v. Dette arbejde må ses i forhold til mobiliseringerne omkring 1.dec-problematikken og medvirke til en mobilisering og politisering af de studerende.

Ang. forholdet til dsf: Dette arbejde skal nedprioriteres, hvori ligger den opfattelse, at DSF på dette givne historiske tidspunkt ikke kan have anden funktion end den at tjene som informationscentral for AU og sekundært at formidle kontakten til de enkelte medlemsorganisationer. Rådet kan åbent overfor studenterne kritisere dsf i de tilfælde, hvor dsf fremfører en politik, som er i modstrid med AU's, inden beslutninger i dsf tages. Endvidere kritisere dsf, hvis dsf tager beslutninger uden at disse har været diskuteret blandt de studerende. Kritikken af dsf får først sin reelle effekt, i det øjeblik fronten har medvirket til at opbygge en organisering, der kan "samle den op".

Ang. forholdet til dsf-møderne i Århus og FUA: styrelsen skal arbejde for at udvide dette samarbejde så det kommer til at være betinget af andet end blot og bart dsf-problemer. Styrelsen skal starte diskussionerne op i FUA omkring de forskellige linjer i studenterbewægelsen (DKP, KFVL, FUF, FF mv.).

Disse arbejdsopgaver er i overensstemmelse med og udarbejdet på baggrund af de krav til det centrale studenterråd, der er formuleret i valgoplæggene fra psykologi-historie-nordisk-og medicinerfrontlisten.

STYRELSEN.

/7.11.75.

"RØD JUL"

Den idé, vi her kaster op, er een, vi lige har fostret. Derfor bliver det ikke meget, vi kan lægge af konkret idé / overvejelser / begrundelser etc. for dagen. Men vi har alligevel valgt strax at kaste ideen videre, især fordi mange (formoder vi) på et meget tidligt tidspunkt disponerer for deres 'juledage'.

Selv har vi gennem flere år søgt individuelle måder at holde jul på, for ikke at blive tvunget helt og aldeles ind i det kommercielle m.m. ras. Men Gu' ve' hvor mange, der tager hjem til forældrene, selvom de egentlig ikke har lyst, - kun fordi der ikke findes realiserbare alternativer. Eller fordi det kun vil være enkelte af kollektivets beboere, der vil blive tilbage også i 'juledagene'. Og hvor mange har ikke også oplevet de talrige institut/hold eller hva' fa'en for julefester, der simpelt viderefører borgerskabets juletraditioner, og måske endda gået med på ræset. Gløgg, juletræ, salmesang, julehistorie og pis og papir.

DET MÅ SGU DA KU' LADE SIG GØRE, AT LAVE NOGET ANDET I DE DAGE.

Der er selvfølgelig mange problemer forbundet med fx. at skulle være mange sammen, og helst også børn - da det jo langt hen er gennem dem, vi tvinges til at 'holde jul' - og da det da også især vil have sin betydning for dem, om vi kunne lave noget andet end al det sædvanlige bræk. Men vi har ikke endnu tænkt nogle konkrete ideer, og kaster derfor blot dette upåklædt ud i 'den socialistiske offentlighed'.

Forslag: De af jer, som kunne tænke jer at være med til "et eller andet" ringer til os, så vi mod slutningen af måneden har en lidt bedre underbygget fornuft for, hvad der kunne være af muligheder. Næste opråb kunne så komme i frontblad nr. 6 (som kommer lige i beg. af december) - og det kunne fx. være en indkaldelse til et møde omk. ideerne, og noget planlægning.

Rent grafisk er stjernen et godt symbol (omend noget indholdstomt). Kombinationen med den kryttede hånd inden i stjernen er enkel og god.

Derimod er det sammenkrøllede papir ikke entydigt. Et rundspørge i huset gav flg. svar: 1) Symbol for teorifjendskab ('nu er skolingene ikke længere sagen, nu skal der handles!') 2) Kommunikationssymbol (en hånd der holder et socialistisk budskab). Ingen forstod det på den måde, der var hensigten.

Jeg mener, at det vil være svært at gøre papiret mere forståeligt som symbol.

Idet jeg mener, at et bomærke bør være så enkelt som muligt, vil jeg foreslå denne skitse:
carsten poulsen

